

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 738

*Έτος ΑΒ'.

1 Μαΐου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — *Αθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

Φ Α Ρ Ι Σ Σ Δ Ι Ο Ι

Παλαιοὶ καὶ Σύγχρονοι

Εἶναι κοινὸν μυστικόν, εἶναι μία ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια πῶς ὁ Γλυκὺς τῆς ἀγάπης Διδάσκαλος, ὁ Θε-
άνθρωπος Χριστὸς ἦλθεν στὸν κόσμον ζητῆσαι καὶ σῶ-
σαι τὸ ἀπολωλός.

*Ἦλθεν στὸν κόσμον μόνον ὡς Σωτὴρ, ὡς Πα-
τήρ, ὡς Ἀγάπη, ὡς Συγγνώμη, ὡς Αντρωτής, ὡς Συγ-
κατάβασις πρὸς πάντα ἁμαρτωλόν.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὅταν τοῦ ἐξηγήθη γὰ τιμωρή-
ση τοὺς παραγνοῶντας τὸ Θεῖκό Του μεγαλεῖον,
ἔκεινος, μὲ μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ καλωσύνη ἀ-
πάντησε: «Ὁὐκ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον ἀλλ' ἵνα
σῶσω αὐτόν» (Ιωάν. ΙΒ' 47).

Καὶ ἀληθινά, οἱ Ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ περιγράφον-
τας τὴν σωτηριώδη δημοσίᾳ ζωὴ τοῦ Θεανθρώπου
ὁρνοφωνοῦν ὅτι «διήλθεν τὴν ζωὴν αὐτοῦ εὐεργετῶν
καὶ ἰώμενος», (Πράξ. Ι. 38). Μία ζωὴ καταπληκτι-

κὴ γεμάτη ἀπὸ ἀπέραντη ἀγάπης πρὸς τὸν πεσμένον
ἠθικά ἄνθρωπον. Ἐδῶ συγχωρεῖ μία ἁμαρτωλὴ γυναί-
κα, ἐκεῖ ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸ Τελώνιον τοὺς χρημα-
ταλάτρας, πρὸ πέρα ἀγαγεῖν μιὰ φυχή καὶ τὴν κά-
μνει γὰ υπογράφη μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας συμ-
βόλαιον μὲ τὸν Οὐρανόν, ἄλλοι ἐλευθερώνει μιὰ φυ-
χή ἀπὸ τὰ δαιμόνια.

*Αληθινά, τὰ θαύματα καὶ ὅλες οἱ ἀγαθουργίες
τοῦ Σωτῆρος ἀποδεικνύουν τρανῶτα τὴν ἀπροσμέ-
τρητη ἀγάπη του πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

*Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ μερίδα ἁμαρτωλῶν τοὺς
ὁποίους ἐλέγχει δριμύτατα καὶ ἐκτοξεύει κατ' αὐτῶν
ΟΚΤΩ ΠΥΡΙΚΑΥΣΤΑ «ΟΥΑΙ». Φαίνεται ἀμείλι-
κτος κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς κάμνει τὰ θλιβερά των ἀπο-
καλυπτήρια. Ποῖοι ἄραγε γὰ εἶναι αὐτοί; Μήπως κα-
κοῦργοι καὶ λυμῶνες τῆς κοινωνίας; Μήπως γυναῖκες

πού στο «καρπὸς» τῆς συνειδήσεώς των ἔχουν γράφει ἀπειράριθμα ἀνομήματα; Ὁχι! Ἐῖναι ἐπατόντες τοῦ Ἰσραὴλ! Ἐῖναι οἱ θεωρούμενοι πνευματικοὶ ἀρχιερεῖς καὶ διαλεχτοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ περιουσίῳ ἔθνους! Ἐῖναι οἱ γνωστοὶ σὺν κεχωρισμένοι ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ... ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὀνομασία των ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ! Μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς πλαστογράφους τῆς ἀρετῆς στέκεται ὁ Κύριος μὲ αὐστηρότητα καὶ μὲ τὰ δυνατὰ ἐκείνα «ΟΥΑΙ» ...

Καὶ ἔως! Αὐτοὶ οἱ Φαρισαῖοι, αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, αὐτοὶ μὲ τὴν τυφλὴ προσκόλλησιν στὸ γράμμα καὶ μόνον τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, αὐτοὶ ποὺ ἐφήμερον μέχρι τὴν «κεφαλή» τῆς νομικῆς διατάξεως, αὐτοὶ ποὺ μὲ τὴν ἐξωτερικὴ εὐλάβεια δίδασκαν τοὺς ἄλλους τί ζητοῦσε ὁ Θεὸς ἀπὸ αὐτούς, αὐτοὶ οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν ἀντίθετον ἐσωτερικὸν κόσμον, εἶχαν μὴ ἐπιφάνεια Θεοσεβείας, ἐνῷ ἐκάλυπτον ἐπιμελῶς ἕναν ὀρόβρον φυγικὸν καὶ μία φυγικὴν ἀθλιότητα. Ἦταν «ἄφοι κεκοιμημένοι οἱτινες ἐξώθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἐσωθεν δὲ μεστοὶ ὀστέων καὶ πάσης ἀκαθαρσίας» (Ματθ. ΚΓ' 27). Αὐτοὶ παρ' ὅλον τὸ ἐπιδεικτικὸν ἐνδιαφέρον των δὲν εἶχαν εἰλικρινῆς ταιούτων διὰ τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας, ἀλλὰ μόνον γιὰ τοὺς στυγνοὺς καὶ ἄχαρους τύπους (τυ πολάτραι) ποὺ μπορούσαν νὰ ἐντυπωσιάσουν τὸν ἄπλοον λαόν ὅστις τοὺς ἐθαύμαζεν καὶ τοὺς ἐθαύμαζεν καὶ τοὺς θεωροῦσεν ἀξιοζήλευτα πρόσωπα καὶ πρότυπα πρὸς μίμησιν.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος ποὺ ἦλθεν στὸν κόσμον γιὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀληθινὴν Θεολατρείαν καὶ νὰ συμπληρώσῃ —ὅχι νὰ καταργήσῃ— τὸν Νόμον καὶ ὅτι εἶχεν μείνει ἡμιτελὲς καὶ ἄδηλον στὴν παλαιὰν Θεόδοτον θρησκείαν. Ὁ Χριστὸς Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἐλέγχει τοὺς ὑποκριτὰς Φαρισαίους γιὰ αὐτοὺς στάθηκαν μπροστὰ στὴν κοσμοσώτειρα διδασκαλία Του πωρομένοι καὶ σκληρὰ ἀμετανόητοι καὶ μὲ πείσμα καὶ κίτρινον μῦθος ἐπολέμησαν τὸ Εὐαγγέλιόν Του ποὺ παράβλαπτε τὰ ἀτομικὰ των συμφέροντα, ἀφύπνιζεν ἀπὸ τὸν λήθαργον τὸν πνευματικὸν τὸν πλὸν λαόν καὶ τοὺς καθιστοῦσε ὑποδίκους μπροστὰ στὴν Ἀλήθειαν, τὸ Δίκαιον καὶ τὴν Θρησκείαν τοῦ Ἰσραὴλ, ποὺ ἦσαν γι' αὐτοὺς ὡς μοναδικὸν μέσον πορισμοῦ ἀγαθῶν καὶ ἱκανοποιήσεως ἰδιοτελῶν σκοπῶν. ...

Ἀλλὰ Οἱ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ ποὺ ὑπερθεματίζουν γιὰ τὸ «γράμμα» καὶ ποδοπατοῦν πολλὰκις τὸ πνεῦμα, ὑπάρχουν καὶ σὲ ὅλες τίς γενεὰς τῶν χριστιανῶν σὺν ἀπαίσια καρκινώματα καὶ πηγγὴ δυσωσμίας δημιουργοῦν τεράστια κακά. Αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι Φαρισαῖοι καὶ Οἱ ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ συντηρητισμοῦ, μὲ τὴν εὐσεβιστικὴν ἐπίδειξιν, μὲ τὴν ἀγωνιστικὴν —δῆθεν— ὑποστήριξιν τῆς ἀκριβολογίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως —δῆθεν— τῆς Ἠθικῆς, ἐξακολουθοῦν τὸ σκοτεινὸν ἔργον τῶν ΦΑΡΙΣΣΑΙΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ καὶ ἐνῷ αὐτοὶ μὲ τὴν ὕλην «λανθασμένην» θρησκευτικὴν ζωὴν των ΔΕΝ ΜΗΛΙΝΟΥΝ ΣΤΙΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥ-

ΡΑΝΩΝ, παρακαλοῦν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μποῦν (Ματθ. ΚΓ' 14), μὲ τὴν ἐκδήλωσιν ἐνός στεῖρου πνεύματος ἀνεγκριστοῦ θρησκευτικότητος καὶ μὲ μιὰ ἀσυγχώρητη προσπάθεια ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΟΥΝ ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΣΑΝ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, καὶ τὸ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΝ: Νὰ καταπίνουν τὴν κἀμῆλον καὶ διυλίσουν τὸν κώνωπα! ... ΠΑΛΑΙΟΙ, λοιπόν, ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ! Σὺς βροντοφωνοῦμεν ὅτι εἴθε τὰ μεγαλύτερα κακά ποὺ γνώρισαν οἱ ἀνθρώποι. Καὶ ἀδίστακτα μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς ἂν ὁ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ γενικά, ποὺ πολέμησε νικηφόρος κάθε αἵρεσιν καὶ κάθε πλάνην, καθυστέρησεν στὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου, τοῦτο ὀφείλεται στὴν «κακὴν ζήλιν» (Ματθ. ΙΣΤ' 6), σ' αὐτὸν τὸν ἄθλιον παράγοντα, ΤΟΝ ΦΑΡΙΣΣΑΙΣΜΟΝ, ποὺ ἔχει μόνον κριτὰς γιὰ τοὺς ἄλλους, ἐλεγκτὰς καὶ κατηγοροὺς τῶν ἄλλων καὶ ποτὲ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων. Αὐτοὶ ποὺ δέχθηκαν τὸ μεγαλύτερο, τὸ μοναδικὸ «ΚΑΤΗΓΟΡΩ» τοῦ Ἀνεξικάκου Χριστοῦ μὲ τὰ ΟΚΤΩ «ΟΥΑΙ», αὐτοὶ στομῶνουν, ἐμποδίζουν, αὐτομειώνουν τὴν ἀποστολικὴν δραστηριότητα καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ μὲ τὴν ἀθλίαν ὑποκρισίαν των ποὺ σκοπὸν ἔχει, ὅχι νὰ διορθώσῃ, ἀλλὰ μόνον ΝΑ ΠΑΝΕΝ, ΝΑ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΗ, ΝΑ ΦΘΕΙΡΗ, ντροπιάζουν τὸν Χριστιανισμόν καὶ κηλιδώνουν καὶ ἀχρηστεύουν ἀνεπανόρθωτα ἕνα ἔργον, ἕνα ἀγῶνα ἱερὸν, μιὰν ἀγίαν ἀποστολήν. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς, φίλτατε ἀναγνώστα, ἄς σκεφθοῦμε καὶ ἄς μελετήσωμεν μὲ προσοχὴν τὰ ἐλεγκτικὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς στυγνοὺς καὶ ἄχαρους Φαρισαίους καὶ ἄς τὰ θεωρήσωμεν σὺν σωστικὰ καὶ ἅγια φάρμακα ποὺ μπορούν νὰ θεραπεύσουν πάντοτε ἕνα κακό, ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΧΘΡΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ποὺ γίνεται ἀφορμὴ καὶ αἰτία νὰ παραμῆνῃ ὁ κόσμος μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγιωτάτην Μητέρα μας Ἐκκλησίαν καὶ νὰ μὴ πραγματοποιηθοῦν οἱ ὡραῖοι ὁραματισμοὶ Τῆς καὶ οἱ ἅγιες προθέσεις Τῆς γιὰ τὸν εὐλογημένον Λαόν Τῆς, ἐνῷ συγχρόνως συνεχίζεται ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου στοὺς αἰῶνας, χωρὶς προσδοκία καμμία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καδ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθ' ἡμέραν καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχῃ τοῦτο, πρὸ πάσης κωλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδη μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ.
«ΑΓΙΑ ΕΠΗΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ»

Αριθμ. Πρωτ. 321

Εν Νέα Υόρκη 14.2.1977

Προς τον Εξοχώτατον Πρωθυπουργόν της Ελλάδος
κ. κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

ΘΕΜΑ: (Καταχώρισις Μυστηρίων Παλαισημερολογι-
τών Νέας Υόρκης).

Εξοχώτατε,

Βαθότατα λυπούμενοι, συγτάσσομεν και απευθύνομεν Ὑμῖν τὴν παροῦσαν, δι' ἧς ἐρχόμεθα νὰ διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως ἅμα δὲ καὶ παρακαλέσωμεν τὴν πεφιλημένην ἡμῖν ἐξοχότητα, ἐπὶ θέματος πολ-
λοῦ, δι' ἡμᾶς, ἐνδιαφέροντος.

Ἀπαντες οἱ συνυπογράφωντες — 2.000 χιλιά-
δες ὑπογραφαί — τὴν παροῦσαν μέλη πιστὰ τυγχά-
νομεν τῆς Ἑλληνορθόδοξου Κοινότητος Ἀγίας Ἐβρή-
νης τῆς Χρυσοβαλάντου Ἀστορίας, τῆς διατηρούσης ἐν
τῇ Ἐκτερολογίᾳ αὐτῆς τὸ Παλαιὸν — Ἰουλιανόν —
ἡμερολόγιον. Πνευματικῶς ὑπαγόμεθα εἰς τὴν Ἱεράν
Ἀρχιεπισκοπὴν Γησιῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλ-
λάδος μετ' Ἀρχιεπίσκοπον τὸν Μακαριώτατον κ.κ. Αὐ-
ξέντιον. Ἡ Κοινότης ἡμῶν ἀριθμεῖ 2.087 ἐγγεγραμμέ-
να μέλη, ἀμετακλήτως καὶ διὰ πάσης θυσίας διατη-
ροῦντα τὰ Ἑλληνορθόδοξα Ἰδεώδη, ἐν ᾗ φιλοξενίᾳ
χώρᾳ φιλοξενοῦνται. Ἐν τῇ Κοινότητι ἡμῶν λειτουρ-
γεῖ κανονικῶς ἀπογευματινὸν Ἑλληνικὸν σχολεῖον, ἐν
ᾧ ὑπὲρ τοῦς (250) διακασίους πενήντηντα Ἑλληνό-
παιδας, διδάσκονται τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Θρησκείαν.
Ὡσαύτως ἡ Κοινότης ἡμῶν διατηρεῖ θρησκευτικὸν ρα-
διοφωνικὸν πρόγραμμα εἰς τὸν μεγαλύτερον ραδιοφω-
νικὸν σταθμὸν τῆς Νέας Υόρκης (W.E.V.D) 98 F.M.
Ἡ φιλανθρωπικὴ δράσις τῆς ἐν Αὐτῇ ὑπαρχούσης Φι-
λοπτώχου ἀδελφότητος εἶναι ἀπαράμιλλος καὶ ὑπο-
δειγματικὴ, διὰ καθὲ φιλόπτωχον ἀδελφότητα.

Παρ' ὅλην τὴν νομοταγεσάτην καὶ φιλήσυχον
ἡμῶν ζωὴν καὶ τὴν ὁλλῶς πρόθυμον ἡμῶν συμπαρά-
στασιν καὶ συμβολὴν εἰς τὰ τῆς φιλάτης Πατρίδος
ἡμῶν κελεύσματα καὶ ἐκκλήσεις, ὅμως τυγχάνομεν
μᾶς ἀδίκου, ἀνίσου, ἀντιδημοκρατικῆς καὶ ἀντισυντα-
γματικῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τῶν ἐν Νέα Υόρ-
κῃ ὑψηρεταύτων ἐν τῇ Προξενίᾳ, ὡς ἐκπρόσωποι
τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Εξοχώτατε, οὐδεὶς πιστεύομεν δύναται νὰ μᾶς
ἀφαιρῇ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνος Πολίτου, καθ'
ὅτι δὲν ἐπαύσαμεν νὰ ἀποτελοῦμεν μέρος τῆς καθ' ὅλου
ἐν Ἀμερικῇ διατρίβουσας Ὁμογενείας.

Μήπως καὶ ὑστερήθημεν τῆς Ἱθαγενείας ἡμῶν,

ὡς παλαισημερολογίται; Μήπως εἴμεθα χρεώσταί εἰς
τὸ Ἑλληνικὸν Δῆμόσιον ἢ δὲν καταβάλλομεν τὰς ἑ-
θνικὰς ὀφειλὰς ἡμῶν; Μήπως θεωρούμεθα Παρακρά-
τος; Μήπως τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως τυγχάνομεν καὶ
οἱ ἐν Ἑλλάδι παλαισημερολογίται ἀδελφοί μας, ὥστε
νὰ δικαιολογῆται ἡ στάσις τοῦ Προξενείου ἐναντι ἡ-
μῶν;

Ἐν Ἑλλάδι ἐξοχώτατε, ἀπροσκόπτως τὰ μυστή-
ρια τῶν παλαισημερολογιτῶν καταχωροῦνται εἰς τὰς
ληξιαρχικὰς δέλτους. Ἐνεκα τίνος, λοιπόν, καὶ ἡμῶν
τοιούτων ὄντων καὶ ἀνιόντων εἰς τὴν αὐτὴν Πνευμα-
τικὴν ἀρχὴν καὶ δικαιοδοσίαν, νὰ καταδικάζωνται ὡς
ἄκυρα καὶ νὰ θεωροῦνται ὡς ἀνωπόστατα τὰ μυστή-
ρια, τὰ ὑπὸ κανονικῶς χειροτονημένων κληρικῶν
καὶ μηδέπω καθαιρεθέντων; Ἐχει τοιαύτην ἐντολὴν
τὸν ἐν Ν.Υ. Ἑλληνικὸν Προξενεῖον; Καὶ ἐὰν ναί, δια-
τί δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά; Οἱ ἐν Ἑλλάδι παλαιση-
μερολογίται κανονικοί. Ἡμεῖς, λόγῳ τῆς παρεμβολῆς
τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ἀπωλέσαμεν τὴν κανονικό-
τητα; Μά, εἴμεθα μέρος ἀναπόσπαστον τῶν ἐν Ἑλλά-
δι ἀδελφῶν Παλαισημερολογιτῶν ὅση καὶ ἂν εἶναι ἡ
χωρίζουσα ἡμᾶς ἀπόστασις, διατί νὰ νομιζώμεθα ἐέ-
νοι καὶ ἀλλότριοι; Ἀδικία καὶ σφαγιασμός ἂν ἔχουν
οὕτως τὰ πράγματα!

Εξοχώτατε κύριε Πρωθυπουργέ, μόνον εἰς τὴν
προσωπικὴν Σας παρεμβολὴν ἐλπίζομεν νὰ λυθῇ τὸ
ἐκκρεμὸν τοῦτο θέμα, τὸ ἀπασχολοῦν τὴν Παλαιση-
μερολογικὴν τάξιν τῆς ἐν Η.Π.Α. Ὁμογενείας. Οἱ φι-
λόπατρες Ἑλληνες Παλαισημερολογίται διακρίνουν
εἰς Ὑμᾶς πλήρη ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου, εἰς ὃν ἀνήκει.
Δι' ὃ ἀποδώσατε τὸ ἀνήκον ἡμῖν, τὸ δίκαιον, τὸ νόμι-
μον, ἀπροσωπολήπτως. Οἰανόποτε θόραν καὶ ἂν ἐ-
κρούσαμεν, ἄχρι τοῦ νῦν, ἔμειναν ἀναπάντητα τὰ αἰ-
τήματα ἡμῶν. Ἐλπίζομεν πῶς δὲν θὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν
τύχην καὶ ἡ παρούσα ἐσχάτη προσπάθεια ἡμῶν, ἡ ἐ-
νεργουμένη ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ νόμου καὶ τῆς φρο-
νίμου τακτικῆς.

Εξοχώτατε, δὲν ἐπιθυμοῦμεν χρῆσιν, πρὸς δια-
μαρτυρίαν, ραδιοφώνου, ἐφημερίδων καὶ πορείας ἐν
μέσῳ Ν. Υόρκῃ νὰ ποιήσωμεν. Ὅμως δὲν θὰ ἀνεχθῶ-
μεν τὸν περαιτέρω παραγωνισμὸν καὶ σφαγιασμὸν ἡ-
μῶν. Ὅχι! εἴμεθα καὶ ἔως ἐσχάτων θὰ εἴμεθα Ἑλ-
ληνες, δι' ὃ καὶ ὡς Ἑλληνες πολῖται ἔχομεν ἀπόλυ-
τον τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσωμεν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν
δικαιῶν ἡμῶν. Δὲν αἰτούμεθα δάνεια καὶ ἐτέρας φύ-
σεως πράγματα· αἰτούμεθα τὴν ἀναγνώρισιν τῶν μυσ-
τηρίων ἡμῶν τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκκρεμούντων. Φύσει
ἀδύνατος ἡ συνέχισις τοῦ σφαγιασμοῦ ἡμῶν. Οὐρανο-
μίκτης εἶναι ἡ ἀγανάκτησις τῶν οἰκογενειῶν ἡμῶν, ἡ-
τις θέλει ἐξωθήσει ἡμᾶς — ἐὰν παρ' ἐλπίδα δὲν εἰσα-
κουσθῶμεν — εἰς ἐνεργείας, μὴ συμφερούσας ἀμφοτέ-
ρους, ταυτέστιν, σφαγιαστὰς καὶ σφαγιαζομένους.

Οἱ Παλαιοημερολογίτες

Ζητοῦν ἴσα δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας τους

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἄρθρον τοῦ κ. Βασίλη Λαμπροπούλου δημοσιευθὲν εἰς τὴν Ἑφημερίδα «Ἀπογευματινὴ» τῆς 5 Ἀπριλίου 1977.

Τὸ κίνημα τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀντίστασης κατὰ τῶν αἰρέσεων. Οἱ παλαιοημερολογίτες ἐμφανίσθηκαν ὅπως εἶναι γνωστό, στὰ 1924, ὅταν ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν ἀμέσως οἱ παλαιοημερολογίτες διέκοψαν κάθε ἐκκλησιαστικὴ ἐπαφὴ μετὰ τὴ διοικούσα Ἐκκλησία, ἔκτισαν δικούς τους ναοὺς, ἀπέκτησαν δικούς τους ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους καὶ μέχρι σήμερα θεωροῦν τὴ νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία «σχισματικὴ», γιατί ὑπέκυψε στὸ φραγκικὸ ἡμερολόγιο.

Σήμερα, διατηροῦν τὸ «παλαιὸ» ρωμαϊκὸ ἡμερολόγιο τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Μόσχας, Σερβίας, ἡ Αὐτόνομος Ἀρχιεπισκοπὴ Σινᾶ καὶ τὸ «Ἅγιον Ὅρος».

Τὸ 1935 τὸ κίνημά τους διεσπάρθη σὲ δύο παρατάξεις: τὴν παράταξιν τοῦ μητροπολίτου τους πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου καὶ τὴν παράταξιν τοῦ ἐπισκόπου Βρεσθῆνης, Ματθαίου.

Σήμερα, οἱ δύο παρατάξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν διοικοῦνται ἀπὸ δύο ξεχωριστοὺς Ἱερεῖς Συνόδους, μὲ ξεχωριστὸ Κλῆρο καὶ ἔχουν ἡ κάθε μία πάρα πολ-

λὰ μοναστήρια. Οἱ παλαιοημερολογίτες δείχνουν ἰδιαίτερη ἀγάπην στὰ μοναστήρια, πολλὰ τῶν ὁποίων βρίσκονται σὲ ἀνθοίαν. Πολλὰς φορές στὸ παρελθὸν ὑπέστησαν διωγμοὺς ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας γιὰ τὴ μὴ συμμόρφωσίν τους μετὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Σήμερα ὅμως εἶναι ἐλεύθεροι γὰρ ἐκκλησιάζονται στοὺς νέους ναοὺς τους.

«ΑΠΕΙΘΑΡΧΑ ΤΕΚΝΑ»

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερα θεωρεῖ τοὺς παλαιοημερολογίτες «ὡς ἀπειθαρχα τέκνα» τῆς καὶ ἀντίκεινται στὴ δικὴ τῆς δικαιοδοσία. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀρνοῦνται οἱ ἴδιοι οἱ παλαιοημερολογίτες μετὰ τὴ ἐπιχείρημα ὅτι ἐφ' ὅσον ἔχουν δικούς τους ἐπισκόπους καὶ δική τους Ἱερά Σύνοδον δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμιά ἐξάρτησιν ἀπὸ τὴν ἐπίσημην Ἐκκλησίαν.

Αὐτὸ ἔχει σὰν συνέπεια τὰ ληξιαρχεῖα νὰ μὴ καταχωροῦν τὰ μυστήριά τους (τὶς βαπτίσεις καὶ τοὺς γάμους) καὶ νὰ μὴν τοὺς χορηγοῦνται ἄδειες νὰ κτίζουν ναοὺς.

Στὸ ἐξωτερικόν, οἱ ὁμογενεῖς παλαιοημερολογίτες ἀναγκάζονται νὰ καταφεύγουν στὴ ρωσικὴ Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ κι αὐτὴ ἀκολουθεῖ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο.

Στὸ Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχει καταχωρηθεῖ στὰ πρακτικὰ δήλωσις ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ τέλεσις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ ἱεροτελεστιῶν κατὰ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο. Ἀλλὰ ἡ δήλωσις αὕτη δὲν ἔλυσε τὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι ρωτοῦν: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ καταχωροῦνται π.χ. τὰ μυστήρια τῶν χιλιαστῶν στὰ ληξιαρχεῖα καὶ νὰ μὴ καταχωροῦνται τὰ δικά τους; Ἡ, πῶς εἶναι δυνατόν ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ νὰ μποροῦν νὰ κτίζουν ἐλεύθερα τοὺς ναοὺς τους καὶ στοὺς παλαιοημερολογίτες νὰ μὴ δίνεται αὐτὴ μιὰ φορὰ τέτοια ἄδεια.

Γιὰ τὴ διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων του οἱ παλαιοημερολογίτες ἀρχίζουν νὰ προετοιμάζουν ἀγῶνες. Μελετοῦν ἀκόμη νὰ προσφύγουν στὴν Ἐπιτροπὴ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ νὰ καταγγείλουν τὴν θρησκευτικὴν τους καταπίεσιν, γιατί δὲν τοὺς δίνεται ἡ ἄδεια νὰ κτίζουν ναοὺς καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται τὰ μυστήρια τους.

Οἱ ἀποφύεις τοῦς

Χαρακτηριστικὰ ὁ σημερινὸς ἐπικεφαλὴς τῆς παρατάξεως τῶν «φλωρινικῶν» ἀρχιεπίσκοπός τους κ. Αὐξέντιος Πάστρας ὑποστηρίζει, σχετικὰ μετὰ τὸ κίνημα τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὅτι οἱ βάσεις τοῦ ἐσχατολογίου ἐτέθησαν στὴν Α' Οἰκουμένην Σύνοδον. Ὁποῖος δὲν ἐφαρμόζει τὶς ἀποφάσεις τῆς θεωρεῖται «καινοτόμος». Στὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἀντέδρασαν πολλοί, ὅταν δημιοργήθηκε τὸ ζήτημα... Ἀλλὰ ἀς δώσω τὸ λόγο στὸν κ. Αὐξέντιο:

«Πρὸς τὴν γενομένην μεταρρύθμισιν ταύτην ἀν-

Πῶς ἐννοῶται νὰ θεωροῦνται Ἕλληνες οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν πλήρως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν μεγάλων ἡρώων τοῦ 1821, ἡμεῖς οἱ πανέταμοι διὰ κάθε θυσίαν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἐνεκα τῆς ἐμμονῆς ἡμῶν εἰς ὀρθόδοξον παλαιὸν ἡμερολόγιον νὰ ὑστεροῦμεθα παντελῶς τούτων;

Ἐξοχώτατε, ἀποστέλλομεν συνημμένως τὰ δηλοῦντα τὴν ὑπαγιογὴν ἡμῶν εἰς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον, καὶ τὸ ἀκόλητον τῆς Ἱερωσύνης τῶν κληρικῶν ἡμῶν τῶν μηδέπω καθαιρεθέντων.

Ἀκραδάντως πιστεύομεν, κύριε Πρωτοπουργέ, πῶς θὰ κλίγετε εὐχόων οὐς εἰς τὴν παροῦσαν διαμαρτυρίαν ἡμῶν, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς πρώτης Πρωτοπουργίας ἡμῶν ἐγγνώρισεν ἡμέρας πλήρους Ἐλευθερίας ἐξασκήσεως τῶν θρησκευτικῶν Του καθηκόντων ὁ ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογισμός. Ἀκούσατε, λοιπόν, μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς ξενιτειᾶς μίαν ὑφουμένην φωνήν, ἥτις αἰτεῖται τὸ δίκαιον. Ἡ φωνὴ αὕτη δὲν εἶναι ξένη, εἶναι φωνὴ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν καταδυναστευομένων, εἰς τὴν μεγαλυτέραν πόλιν τοῦ κόσμου τὴν Νέαν Ὑόρκην.

τέδρασαν αὐθιγῶς ἀρκετοὶ κατ' ἀρχὰς λαῖκοι, μετ' ὀλίγον δὲ τὸ κίνημα ἐπεξετάθη εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, τὰ κατ' αὐτῶν δὲ ληφθέντα ἐάρθαρα μέτρα συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξαφίν τῶν φανατισμῶν των, μετὰ δὲ τὴν κατὰ τὸ 1935 ἐξοδὸν τῶν γνωστῶν Ἀρχιερέων, τῶν ἀναλαβόντων τὴν διαποίμανσιν αὐτῶν, ὠλοκληρώθη ἡ ὁργάνωσις τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν αὐτε αἱ ἐξορταί, οὔτε οἱ παντοειδῆς ἐκβιασμοὶ καὶ κακώσεις ἰσχυσαν νὰ διαλύσουν, καὶ οὕτω ἡ ὑπόστασις ἡμῶν εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον, ὡς Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κοινωνίαν, ἀποτελεῖ μίαν βιώσαν πραγματικότητα, οἱ δὲ κατ' ἡμῶν σκληροὶ θυμητοὶ ἀπέδειξαν τὸ ἀκατάλυτον αὐτῆς.

» Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους εἰς τὴν ἀπὸ 14.10.72 γνωμοδότησίν του ἐπὶ τοῦ θέματος ἡμῶν, ἀναγνωρίζει τὴν ὑφισταμένην σήμερον «DE FACTO» κατάστασιν, χαρακτηρίζον τὸ θέμα ὡς «Ἐθνικόν», τὰ δὲ κατ' ἡμῶν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας μέτρα ὡς «ἀνευ μεγάλης σημασίας», λίαν ἐπιεικέως.

» Ἀριθμητικῶς, οἱ ἀποδεχθέντες τὴν μεταρρυθμισὶ ἀποστελοῦν μόνον τὸ 1) 4 τῶν ἀπὸ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξων. Διὰ τοῦτο δὲ τὸ «ἡμερολογιακόν» θεωρηθὲν ὡς ἐπίδικον θέμα, ἐνεγράφη εἰς τὸν καταρτισθέντα κατάλογον τῶν θεμάτων τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου, κατὰ τὴν πρώτην Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου τοῦ 1961, τὰ πρακτικὰ τῆς ὁποίας ὑπέγραψαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (Γ. Ὡάν. Καρμίρη σελ. 35).

» Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὸ οὕτως ἔχον ἐκτολολόγιον ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου — αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεωροῦνται ὡς ἀλάθητοι — μετὰ δὲ τὴν ἐπελθοῦσαν ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως διαφωνίαν ἀνετέθη τὸ θέμα εἰς τὴν κρίσιν τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου, πῶθεν ἀντλοῦν τὸ δικαίωμα οἱ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας διὰ τὴν λήψιν τῶν κατ' ἡμῶν σκληρῶν μέτρων;

» Ἡ προβαλλομένη ὑπ' αὐτῶν δικαιολογία, κατ' ἡμῶν μετὰ τὴν ταυτότητα τῆς θρησκείας καὶ μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον τῶν 13 ἡμερῶν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι θρησκεία, ὑποπίπτουν οἱ κληρικοὶ μας εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως ἀρχῆς, εἶναι χανδραιοδέστατον σόφισμα. Διότι, α) ὁ χαρακτηρισμὸς ἐνὸς πράγματος ὡς θρησκείας, διὰ τὸ πρακτικὸν μέρος, εἶναι καθαρῶς ὑποκειμενικόν θέμα· τί θὰ λέγουν οἱ ἄλλοι ἀντικειμενικῶς, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν καὶ β) τὴν ἀντιποίησιν δὲν τὴν συνιστᾷ ἡ ταυτότης τοῦ τίτλου! Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡμεῖς ὡς Ἐκκλησία ἔχομεν διάφορον τίτλον τοῦ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, δὲν ὑποπίπτομεν εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε, οἱ ἐξυπηρετούμενοι εἰς τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἀνάγκας πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑπὸ τῶν Κληρικῶν αὐτῆς, γνωρίζουν τὴν ἰδιότητά των καὶ αὐτοὺς θεωροῦν νομίμους ποιμένας των.

» Τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς νομιμοφροσύνης καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν πιστῶν τῆς ἡμετέρας Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Κοινωνίας ἀποτελεῖ καὶ τὸ γεγονός, κατ' ὃ, κατὰ τὴν διαρρηθείσαν ἀπὸ τοῦ 1924 50ετίαν αὐτῶν ἀπαξ διεσαλεύθη ἡ Δημοσία τάξις καίτοι ἡ Διοί-

κῶσα Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία μὲς μετεχειρίσθησαν ὡς ἀνδράποδα.

» Οἱ καιροὶ αὐ μινετοί· πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Πατρίδος μας εὐρίσκονται οἱ ἀσπῶδοι ἐχθροὶ μας, μετὰ τὰς θηριώδεις κατ' ἡμῶν διαθέσεις των οἱ ὁποῖοι μετὰ ἀπὸ τὰ ἀνήκουστα εἰς ὄρος τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας κακουργήματά των, ἐγείρουν καὶ νέας εἰς ὄρος τῆς Πατρίδος ἡμῶν ἀξιώσεις. Ἐπιβάλλεται ὅθεν ἡ διατήρησις τῆς ψυχικῆς ἐνότητος ὅλων ἡμῶν, ὡς Ἑλληνορθόδοξων. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀναγκαία ἡ ὀριστικὴ τακτοποίησις τοῦ θέματος ἡμῶν, διὰ νὰ ἐπιτελούμεν τὰ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντα ἡμῶν ὡς ἐλεύθεροι Ἕλληνες πολῖται.

Τελειώνοντας ὁ κ. Αὐθέντιος τονίζει ὅτι ἡ παράταξις του πρέπει νὰ τύχει προστασίας:

«Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, λέει δὲν εἶναι θρησκευτικόν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ ὀρισμένου ἡμερολογίου ἐτοποθέτησε τὰς ἐορτάς της, ἀπέκτησε τοῦτο καὶ μίαν πλευράν ἐκκλησιαστικὴν. Καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἐορταὶ τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐορτάζωνται ἐνιαύως, προκύπτει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος εἶναι γενικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας».

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΔΡΑΜΑ, Ἀπρίλιος 1977.

«Καὶ ἐπορεύοντο κατ' ἔτος εἰς Ἱερσόλυμα», γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς διὰ τὴν ἀγίαν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν προστάτην των Ἰωσήφ, καὶ ἐφέτος Θεοῦ θέλοντος 27 ἐκορτεῖται τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας, μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Πρεσβυτέραν Δέσποιναν Π' Μιχαήλ Σαββοπούλου ἡξιώθησαν νὰ ἀποδημήσουν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἀγ. Πάσχα ἐνθα ἐγεννήθη καὶ περιεπάτησεν ὁ Κύριος. Περιήλθον ἅπαντα τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ εἰς ἀνάμνησιν εἰσῆλθον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἱεροῦ ποταμοῦ Ἰορδάνην. Σὺν τοῖς ἄλλοις ἡξιώθησαν νὰ μεταβῶν εἰς τὴν Θεοστάσιον Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Σινᾶ καὶ νὰ προσκυνήσουν ἐν Ἀγίῳ Λεὼφονοι τῆς Ἀγ. Νικατερίνης, νὰ πῶν ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ Ἰακώβ, νὰ ἴδωσιν τὴν καταφλογμένην καὶ μὴ παισμένην Βάτον τοῦ Μωϋσέως, καθὼς καὶ τὴν σπαχίαν Βιβλιοθήκην καὶ Ἀγίαν Ἐκδόνας τὰς ἀρχαιοτέρας τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ δὲ περισσότερον ἡξιώθησαν νὰ ἀναρρηχθῶσιν εἰς τὸ ἀπόκριμον ὄρος τοῦ Σινᾶ, μέχρι τοῦ εἰς τὴν κορυφὴν παρεκκλησίου, ἐνθα ὁ Θεὸς ἔδωκε τὰ Θεοχάρακτα γράμματα εἰς δύο λιθίνας πλάκας εἰς χεῖρας τοῦ Θεόππου Μωϋσέως. Ἐκεῖ δὲ ἐπάνω εἰς ὀρισμένον ἐράχον ἡ Πρεσβυτέρα Δέσποινα Μιχ. Σαββοπούλου εὗρεν εὐμεγέθη λίθον ἀσπασθέντα ἐκ ἐράχου ὁ ὁποῖος κατὰ θαυμαστὸν τρόπον εἰς ὅλας τὰς ἐπιφανείας του ἔχει ἐξωγραφισμένους τοὺς κλάδους τῆς ἡγιασμένης βασιλευργίας. Τοιοῦτους λίθους πολλοὺν ἐξώθη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς οἱ μικροὶ παῖδες τῶν Βεδουίνων, καὶ ὅλοι ἔχον ἐξωγραφισμένην κλά-

Σάλπισμα άφυπνίσεως

Είναι καιρός για μιὰ δημιουργική ήθική εξόρμηση, για μιὰ εξόρμηση διορθώσεως, ένότητας και άγάπης.

Στήν άνορθωτικήν μας αὐτήν προσπάθειαν ἄς μὴν περιμένωμεν νὰ δώσουν τὸ παράδειγμα οἱ ἄλλοι, οἱ φίλοι μας, οἱ πλανοὶ μας, οἱ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοὶ μας. Ἡ ἀρχὴ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν μας, μὲ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματά του, χωρὶς μάσκα ὑποκρισίας, χωρὶς φαρισαϊσμοῦς, χωρὶς ἐγωϊστικὲς προκαταλήψεις, χωρὶς γιγαντωμένες ἐμπάθειες, χωρὶς μικροπρεπεῖς δικαιολογίες καὶ «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», ἀλλὰ μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ ἀνδρεία. Δὲν ὑπάρχει πῶς εὐγενής, πῶς ὁρατός, ἀλλὰ καὶ πῶς βέβαιος γιὰ τὴν καλὴν του ἔκβασιν ἀγώνας, ἀπὸ ἐκείνον ποὺ ἀποβλέπει στήν ήθικήν κάθαρσιν καὶ ἀπολύτρωσιν, ὅποιαδήποτε θυσία εἶναι μικρὴ μπροστὰ στήν ἀνυπολόγιστην ὠφέλειαν τοῦ ἀγῶνα αὐτοῦ. Τὸ ήθικόν στοιχεῖον δίδει τὴν μεγάλην ἀξία του.

Ἱστορικὴ ἐπιταγὴ τοῦ ἱεροῦ ήμῶν ἀγῶνος ἐπιβάλλει πρῶτα νὰ θεραπεύσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ ἐξιλειθῶμεν ἀπὸ τὴν μικρότητα τῶν παθῶν μας καὶ μετὰ νὰ διδάξωμεν τοὺς ἄλλους μὲ τὸ παράδειγμά μας καὶ τὴν ταπεινὴν ἀλλὰ δόξωφτη ζωὴν μας. Χρειάζεται ἀγῶνας ἐπίμονος, σκληρὸς, κουραστικὸς καὶ ἐξαντλητικὸς. Δὲν εἶναι αὐτὸς κενώδοξος ἀγῶνας ἐπικρατήσεως. Εἶναι ἀγῶνας ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον μας καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας, αὐτὸν τὸν μεγάλον ἀγνωστον.

Εἶναι ὁ ἀγῶνας τῆς ἀγάπης, ποὺ ξέρεῖ νὰ θυσιάζεται, νὰ κοπιᾷ, νὰ ἐπιμένῃ, νὰ ἐνσυχῇ καὶ νὰ δυσχεραστῇ ἀκόμα, ὥπως ὁ γιατρὸς πολλὰς φορές τὸν ἀρρωστόν του, πάντα ἀπὸ ἀγάπην. Ἡ ἀντίθετη νοστορία δὲν εἶναι Χριστιανισμός.

Τονίζωμεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ ἀρχὴ πρέπει νὰ γίνῃ

δους τῆς βασιμουργίας. Οἱ Βεδούνοι οὗτοι ἐπὶ χιλιάδες περίπου τοὺς ὁποίους περιθάλλει ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι οἱ ἀπόγονοι Ἑλλήνων Χριστιανῶν τοὺς ὁποίους ὁ Μέγας Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς πρὸ χιλίων ἐτῶν ἐγκατέστησεν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Σινᾶ πρὸς περιφρούρησιν αὐτοῦ. Ἐν τέλει οἱ μακάριοι οὗτοι προσκυνῶνται τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης Διακαινησίμου ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς ἀγίας τῆς Παλαιστίνης ἐμπλεοὶ ἀράτου ἀγαλλιᾶσεως προσκομίζοντες τὸ ἀνέσπερον Ἅγιον Φῶς τὸ ἀναβλύζον κάθε Μέγα Σάββατον ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλήθος Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τοὺς ὑπεδέχθη εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μὲ κωδονοκουρίας καὶ φαλμυδίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη. Κατόπιν εἰς ἑορτασμὸν τοῦ αἰσίου ἐρχομοῦ τῶν προσκυνητῶν ἐμειράσθησαν λαυκοῦμα. Εἰς τὴν ὁμάδα τῶν 27 προσκυνητῶν συμμετεῖχον καὶ πέντε προσκυνήτραι ἐκ τῆς Ἑνορίας Γ.Ο.Χ. Καβάλας.

+ Πρωθιερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους. Τὸ ἀφυπνιστικὸ σάλπισμα πρέπει νὰ τὸ ἀκούσωμεν πρῶτα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, καὶ δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα μόνον κήρυκες τῆς θείας διδασκαλίας, ἀλλὰ ἀκροαταὶ καὶ ἐφαρμοσταὶ αὐτῆς. Ὅχι πλέον παθητικὴ στάσις καὶ ἄτακτη φυγὴ, ἀλλὰ συνέπεια ὁλοκληρωτικὴ καὶ αὐτοθυσία στὸ ναυαγιστικὸν τοῦτο ἔργον. Ἰσως ἀγωνιζόμενοι νὰ δοκιμάσωμεν πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις, δὲν ἔχει σημασίαν, ἀρκεῖ νὰ κρατήσωμεν φηλὰ τὴν σημαία τοῦ ἱεροῦ ήμῶν Ἀγῶνος.

Θεόδωρος Μαριόλης

Ἡ Ὁρθοδοξία

ἔναντι τοῦ Χιλιασμοῦ

στ) Ἡ Ἐκκλησία ἔναντι τῶν αἱρέσεων.

Ἡ γνησιότης τῆς παραδόσεως ἐξησφαλίσθη οὐ μόνον διὰ τῆς ἀνοθεύτου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μεταδόσεώς της, ἀλλὰ καὶ δι' ἀγῶνων ἔναντιον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν νὰ νοθεύσουν αὐτήν δι' ἰδίων φρονημάτων. Κατέχουν δὲ ὁλόκληρον τὴν Ἱστορίαν της, οἱ ἀγῶνες οὗτοι, ἀρξάμενοι ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων κατὰ τοῦ αἰρετικοῦ Κηρίνθου καὶ τῶν ψευδαδέλφων ἀποκηρυττόντων τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν τῶν αὐτοπτῶν καὶ αὐτηρέων τοῦ Κυρίου μαθητῶν μέχρι τῆς σήμερον. Καὶ ἐν ᾧ οἱ Ἰεχωθῖται καὶ οἱ Προτεστάνται κατηγοροῦν τοὺς Κληρικούς, ὅτι ἐξ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας καὶ συμφερόντων ἐδημιούργησαν διδασκαλίαν καὶ ἐνόθευσαν τὰς παραδόσεις, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐρείσθη τῶν Κληρικῶν της, ἀλλ' ἀπένοσεν αὐτοὺς ὡς νοθευτὰς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀφώρισεν αὐτοὺς εἰς αἰωνήνως βαθμὸν Ἱερωνύμης καὶ ἂν εὐρέθησαν: τὸν Πατριάρχην Κων) πόλεως Νεστόριον, τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης Ὁνώριον, τὸν πρεσβύτερον Ἀλεξανδρείας Ἀρείον, τὸν πρεσβύτερον Κων) λεως Εὐτυχὴ καὶ ἄλλους Πατριάρχας καὶ Ἐπισκόπους θελήσαντας νὰ διαστρέψουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν.

Εἰς τὸν ἀγῶνα δὲ τούτῳ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀληθοῦς παραδόσεως παρεστάθησαν αἱ μοναχικαὶ καὶ αἱ λαϊκαὶ τάξεις, οὕτως ὥστε ἐν τῷ συνόλῳ τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῆς Παραδόσεως.

Διὰ ταῦτα πάντα ἡ γνησιότης τῆς παραδόσεως διεφυλάχθη διὰ τῶν αἰώνων ἀλώθητος ὡς καὶ ἡ μυστηριακὴ αὐτῆς πράξις ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων προερχομένη.

Ἄλλ' οἱ προτεστάνται πᾶσαν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐντεῦθεν προελθούσαν ἀνάπτυξιν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέρριψαν, κατήρτησαν τὸν ὁρατὸν ὁργανισμὸν αὐτῆς, ἡγήνησαν τὴν ἱστορίαν της, ἐπανήλθον τάχα εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλη-

Ἀπό τοὺς μαργαρίτας τῶν Νηπιτιῶν Πατέρων, περὶ συνοφαντίας

«Ὁὐκ ἔστι πόνος βαρύτερος συνοφαντίας, κἂν τε εἰς τὴν πίστιν, κἂν τε εἰς τὸν θίον συνοφαντῆται (τις) ... Ὅσον σὺ εὐχῇσαι ἐκ ψυχῆς ὑπὲρ τοῦ συνοφαντήσαντός σε, τοσούτον ὁ Θεὸς πληροφροεῖ τοὺς σκανδαλισθέντας» (ἐκ τῆς κατὰ τοῦ συνοφαντίας) (Μαξίμου τοῦ Θεοφόρου καὶ ὁμολογητοῦ).

Πρεσβυτέρου τινὸς θυγάτηρ παρθένος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐκπεσούσα (εἰς πορνείαν), παρὰ τοῦ διαφθείραντος αὐτὴν ἐδιδάχθη, ἀναγνώστην τινὰ τῆς πόλεως συνοφαντῆσαι, ἔγκυος γενεμένη ἐξ-εταζομένη οὖν παρὰ τοῦ πατρὸς, κατεῖπε τοῦ ἀναγνώστου· ὁ δὲ ἀνήγγειλε τῷ Ἐπισκόπῳ· ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὸ ἱερατεῖον συγκαλεσάμενος, καὶ τὸν ἀναγνώστην εἰς μέσου ἀγαγὼν, ἠρώτα περὶ τοῦ πράγματος (τὸν ἀναγνώστην). Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ πρᾶγμα ἐν τούτῳ οὐκ ἔχω. Ἀγανακτῶν δὲ ὁ Ἐπίσκοπος ἐμβριθεστάτῃ φωνῇ λέγει αὐτῷ· Ὁὐκ ὁμολογεῖς τὴν τύχην σου, ἄθλιε, καὶ μετανοεῖς; ἀπεκρίθη ὁ ἀναγνώστης· Δέομαι σου, τὸ ἀληθές εἶπον, ὅτι ἐν τούτῳ πρᾶγμα οὐκ ἔχω, ἀναίτιος γὰρ εἰμὶ καὶ τῆς αἰτίας τῆς πρὸς ἐκείνην· εἰ δὲ θέλετε ἀκοῦσαι τὸ μὴ ὄν ἵνα εἶπω, πέπραχα. (Ὅταν θέλετε νὰ ἀκοῦσθε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει, λέγω ὅτι ἔχω πράξει τὴν ἁμαρτίαν). Τοῦτο αὐτοῦ εἰπόντος, καθεῖλεν (κατήρησεν) αὐτόν τοῦ ἀναγνώστου (τοῦ ἀξιώματος). Ἐκεῖνος δὲ προσπεσὼν παρεκάλει τὸν Ἐπίσκοπον, λέγων· Εἰ τοῦτο ἔδοξε, κύρ Ἐπίσκοπε, διὰ τὸ εἰπεῖν με ἔπρεσον τοῦ μὴ εἶναι με κληρικόν τῆς σῆς ἀγιοσύνης, κέλευσον ἀπὸ τοῦ γυν δοθῆναι μοι αὐτὴν εἰς γυναῖκα, οὔτε γὰρ ἐγὼ λοιπὸν κληρικός, οὔτε ἐκείνη παρθένος. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς καὶ ὁ Ἐπίσκοπος... ἐξέδοντο ταύτην αὐτῇ. Ὁ δὲ παρέθετο ταύτην ἐν Μοναστηρίῳ γυναικῶν, παρακαλέσας τὴν αὐτόθι προηγουμένην ἀνέχεσθαι αὐτῆς, ἕως τῆς κηρύσεως, καὶ καταλιπὼν αὐτὴν ἀπῆλθεν ἐν αὐχηρῷ ἔξηρῷ) κελίῳ, καὶ καθεῖρεν ἑαυτόν, ἀγαλαβὼν σιληραγωγίαν ἀφροσύτης. Προσῆλθε δὲ τῷ Χριστῷ ἐν συντετριμμένῃ καρδίᾳ μετὰ πολλῶν δακρύων, λέγων· «Σὺ, Κύριε,

καρδιογνώστα πάντων, γνωρίζεις καὶ τὰς ἐμὰς πράξεις, ὁ γνωρίζων τὰ πάντα πρὸ γενέσεως αὐτῶν..., σὺ ἀδικουμένων βοηθός, καὶ ἐκδικὸς συφαντουμένων ἀπαρλόγιτος. Οὐδὲν γὰρ σοὶ ἀδικον ἀρέσκει, πᾶσα δὲ ροπή ζυγοῦ δικαιοσύνης παρὰ σοὶ ἔστι. Τῆς σῆς οἱ... δικαίας κρίσεως ἔστιν ἀποφῆναι, καὶ τὴν δίκην τὴν ἐμὴν εἰς πέρας ἀγαγεῖν.

Ἐν ταύταις οὖν ταῖς προσευχαῖς καὶ νηστείαις προσκαρτεροῦντος αὐτοῦ παρῆστι ὁ καιρὸς τοῦ τεκεῖν τὴν ἀθλίαν, καὶ ἡ δικαία κρίσις τοῦ Θεοῦ, φέρει αὐτῇ ὁδὸν ἀποταμίαν καὶ ἀφόρητον... ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας... καὶ τὸ θέρος τῆς γαστρὸς οὐ προέκυπτεν, αἱ δὲ ὁδοὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀφορητότεροι προσετίθεντο. Ὁρᾶτο οὖν γυνεραῖς φωναῖς ἀνομιῶν καὶ βῶν. Οἱμοὶ τῇ ἀθλίᾳ, κινδυνεύω ἀποθέσθαι δυοὶ κακοὶς, πορνείᾳ καὶ συνοφαντίᾳ περιπεσούσα. ὑπὸ γὰρ ἐτέρου καταφθαρεῖσα τοῦ ἀναγνώστου κατηγγόρησα. Ὡς οὖν οὐκέτι λοιπὸν ἠδύνατο, ἢ ζῆσαι, ἢ ἀποθανεῖν, ἢ τεκεῖν, οὔτε ἡ συνοδία (τῶν μοναζουσῶν) ὑπέφερε τὰς μεγάλας ταύτης οἰμωγὰς (θρήνους)..., ἀπαγγέλλουσι τῷ Ἐπισκόπῳ. Γεγομένης οὖν ὑπὸ πάντων εὐχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, (ὑπὲρ αὐτῆς) αἱ τοῦ ἀνακτοῦ (ἀναγνώστου) εὐχαί, ταύτην ἀπρόσδεκτον ἐποίησαν.

Ἀγαστάς οὖν ὁ Ἐπίσκοπος ἐπορεύθη ἐνθα ὁ δίκαιος κατακέκλειστο, καὶ στάς πρὸς τῇ θύρᾳ ἐπὶ πολὺ ἔκρουεν. Ἐκείνου δὲ μὴ ὑπακούσαντος, μῆτε ἀποκρινομένου, ἐκέλευσεν ὁ Ἐπίσκοπος τὴν θύραν ἐπαρῆναι, καὶ εἰσελθὼν, εὗρεν αὐτὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ὡς ἀπολογαζόμενος (ὁ Ἐπίσκοπος) ἔφη αὐτῷ. Ἀδελφε ἀναγνώστα Εὐστάθιε, φανερωθείσης, θεῖα κρίσις, τῆς εἰς σὲ συνοφαντίας διὰ τῶν σῶν εὐχῶν, κατοικτείρησον λοιπὸν τὴν εἰς σὲ ἁμαρτήσαν, ἐπὶ πολὺ ταῖς βασάνοις καταικισθεῖσαι, καὶ λύσον τὴν ἁμαρτίαν ταῖς γὰρ ταῖς εὐχαῖς ταυτὰ πάσχει. Δεξήθητι οὖν τοῦ Θεοῦ ἵνα ἐλευθερωθῇ τοῦ πανιδύγου τέκνου. Αὐτοῦ δὲ θύει τῷ Ἐπισκόπῳ ἐκτενῶς προσευξαμένου, εὐθέως ἡ ἀθλία ἠλευθερώθη τῆς ἀνάγκης, κήρυξεν παιδίον, ἐκέλευε δὲ τοὺς πάντας ἀφεθῆναι αὐτῇ τὴν κατὰ τοῦ δικαίου ἁμαρτίαν (Εὐσεργετινός, Βιβλίον Β' ὑπόθεσις ΜΣΤ').

σίαν τῶν Ἱεροσολύμων, περιεφρόνησαν τὰ μυστήρια, ἠγγόνησαν τὴν λατρείαν, ἀπεφίλωσαν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ ἰδίως κατεπολέμησαν τὴν Ἱερωσύνην, κατέρριψαν τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τε τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἐν χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δικαιοσύνην καὶ ἁγιασμόν τῶν Χριστιανῶν, ἵνα στήσουν τὴν ἐγωιστικὴν αὐθεντίαν τοῦ πιστοῦ, ὅτι ἕκαστος χωρὶς ὁδηγόν τινα ἀναγκώσκων τὴν Γραφὴν δύναται νὰ συνάγῃ τὰ σωτήρια συμπεράσματα καὶ κατορθώσῃ μόνος του χωρὶς Ἐκκλησίας καὶ Ἱερουσλήμ τὴν διὰ πίστεως δικαιοσύνην καὶ σωτηρίαν του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστελλόντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαρατήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὴν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελ.)

«Ὁ Ἐλισσαῖος, πάλαι ποταμοῦ τὴν ἀξίνην, ἀνέλικων ξύλῳ, σὲ τὸ ζωοδόρητον, εὐύπου Σταυρὲ ξύλον· δι' αὐτὸ ἐκ θυθοῦ ἀνείλκυσε Χριστὸς τὰ ἔθνη, εἰδωλικῆς μανίας ἐν σοὶ προσηλωθεὶς· ὅθεν σε προσκυνούτες, τὸ κράτος αὐτοῦ δοξάζομεν». (Ζήτει τῇ Τετάρτῃ τῆς Δ' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Ὅρθρον, ὡδὴ θ' τοῦ Κανόνος).

Υψίστη ἡ θυσία ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ Αὐτρκτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνερέμνητος καὶ σωτηριώδης· ἁγιασμὸς δῶρον διὰ τοῦ παναγίου Αἱματός Του, κατάρας λυτῆριον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἢ ἀνάκληρις, ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἀθανασίαν. Τούτου τοῦ Θεοῦ γεγονότος τὴν ἀνάμνησιν ἐπιτελεῖ ἡ Μήνηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν καὶ προβάλλει εἰς ἡμᾶς εἰς προσκύνησιν τὸν Τίμιον τοῦ Κυρίου Σταυρὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἑσταυρωμένον τὸν νέον Ἀδάμ τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου τὸν καταιρέτην τοῦ ἄδου· τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς· τὸν Γιὸν τοῦ Θεοῦ· τοῦ κόσμου τὴν σωτηρίαν.

Ἀπὸ τοῦ ὕψος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ ἑσταυρωμένος Κύριος, διδάσκει ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὴν σύμπασαν κτίσιν, τὴν ἀπέραντον ἀγάπην Του, τὴν ἄφατον μακροθυμίαν Του, τὴν ἄκραν ταπεινώσιν Του, τὸ μέγεθος τῆς φιλανθρωπίας Του, τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Του, τὸ πλοῦσιον ἔλεός Του, τὴν μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου τελείαν ὑποταγὴν Του, εἰς τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρός Του, διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀπὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διδασκαλία τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῶν πλουσιῶν εὐεργετημάτων καὶ δωρεῶν Του καταγράφει πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν, τῶν τέκνων τῆς εὐσεβείας, καὶ πλουτίζει αὐτάς διὰ τῆς θεομιουργοῦ πίστεως καὶ ἀνυπακρίτου ἀγάπης. Ὁδηγεῖ τοὺς Χριστιανοὺς τούτους τῆς εὐσεβείας, ἀπὸ ἐπιτακτικῶν καθήκων κινουμένους πρὸς τὸν ἑσταυρωμένον Κύριον, τὴν ἡμέραν τοῦ Θεοῦ Παθούς Του, τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ γονυκλινεῖς ἀπευθύνουν, διὰ καθαρὰς καρδίας, ἀκατακρίτου συνειδήσεως καὶ χειλέων μακρὰν παντός ῥήπου, ὕμνους εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης: «Τί σοι προσάξομεν Χριστέ; ὅτι τὸν τίμιον Σταυρὸν δέδωκας ἡμῖν προσκυνῆσαι, ἐν ᾧ τὸ πανάγιον, κατεκυνώθη Αἷμά σου, ὦ καὶ ἡ Σὰρξ σου ἦλθες ἐπάγγ' ὃν ἀσπαζόμενοι νῦν, εὐχαριστοῦμέν σοι». (Ζήτει τῇ Κυριακῇ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως εἰς τὸν Ὅρθρον, ὡδὴ δ' τοῦ Κανόνος). «Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν καθαράς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καὶ μὴ ταῖς μέρμηκας τοῦ βίου συμπνιγώμεν...». (Ζήτει εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγίων Πατρῶν εἰς τὸν Ὅρθρον. Ἀντί-

φωνον α'). «Ἐξηγγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμῷ σου Αἷματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγγασας ἀνθρώποις. Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι». (Ζήτει εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἂνω Ἀκολουθίαν. Ἀπολυτίκιον).

Ἡ εὐλογημένη στιγμή τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσφερομένη ὡς ἀποτέλεσμα εὐλαβείας καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως τῶν τέκνων τῆς εὐσεβείας, πλουτισμένων ἐκ τοῦ πλοῦτου τοῦ Θεοῦ ἐλέους Του, θὰ κινήσῃ τὰς γλώσσας τούτων πρὸς λόγους ἀληθείας, καὶ τὸ: «Μνήσθητί μου», ὡς οὐράνιος ὁρσός θὰ ὁρασίῃ τὰ χεῖλη πάντων τῶν εὐσεβοφρόνων, τοῦ ἐκλεκτοῦ ποιμνίου τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Εἰς τὴν χορείαν ταύτην τοῦ ἐκλεκτοῦ ποιμνίου, εὐχῆς ἔργον, ὅπως καταξιώσῃ πάντας ἡμᾶς, ὁ ἀγαθοδότης Κύριος καὶ Πατὴρ τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρισμῶν. Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας
Φεβρουάριος 1977

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΡΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΩΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαρτινόλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Εσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
*Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Ἡ Ἑυηλιαστικὴ Λατρεία

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία διαρκὲς λειτουργία καὶ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐκάστη ἡμέρα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι μία ἑορτή. Διότι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν λατρεύεται καθημερινῶς ὁ Θεὸς καὶ ἑορτάζεται κάθε ἡμέρα ἓνας ἢ περισσότεροι ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία ζῇ καὶ λατρεῖ καθημερινῶς τὸν Θεόν «σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις» (Ἐφεσ. 3, 14), ἐξαγιάζουσα τοιοῦτότρόπως καὶ ὅλον τὸν χρόνον. Ὁ σημερινὸς ἅγιος μᾶς παραδίδει εἰς τοὺς αἰριανούς καὶ οἱ αἰριανοὶ εἰς τοὺς μεθαιριανούς καὶ οὕτω καθέξῃς: Ὁ κύκλος τῶν Ἁγίων τοῦ ἔτους δὲν ἔχει τέλος. Ἐορτάζοντες τὰ σωτήρια γεγονότα τῆς Θεανθρωπίνης οἰκονομίας, τὰς ἑορτάς δηλαδὴ καὶ τοὺς Ἁγίους τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς, διὰ τῶν προσευχῶν καὶ ὕμνων τῆς λατρείας διδόμεν πραγματικῶς τὴν χάριν τῶν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν, κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεώς μας. Διότι οἱ Ἁγιοὶ τοῦ Χριστοῦ ἔχουν ἐν ἑαυτοῖς εἰσδεχθῇ καὶ ἐνσαρκώσῃ τὴν θεῖαν χάριν καὶ τὰς θείας ἀρετὰς διὰ τῶν ὁποίων σωζόμεθα.

Αἱ ἅγαι ἑορταὶ εἶναι ἐκ τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας, εἶναι αὐτὰ ταῦτα τὰ δόγματα τῆς πίστεώς μας διαβίμενα διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας καὶ μεταβαλλόμενα εἰς ζωὴν μας. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία ἀποτελοῦν τὸ καταλληλότερον κλίμα διὰ τὴν ζωὴν τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ τὴν πρόδόν των εἰς τὰς ἀρετὰς. Ἡ προσευχὴ καὶ γενικῶς ὅλη ἡ ἐκκλησιαστικὴ λατρεία καταβιβάζει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐλευθερίαν μας, καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ συνεργασίᾳ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν μας, μεταβάλλουν τὰς δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τῆς πίστεώς μας εἰς τὴν ζωὴν μας. Εἰς τὴν συνεργασίαν αὐτὴν συμμετέχει ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία μετὰ ὅλους τοὺς Ἁγίους τῆς, καὶ τοιοῦτότρόπως ἡμεῖς διὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων παραδίδομεν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ ὅλην τὴν ζωὴν μας εἰς Χριστὸν τὸν Θεόν ἡμῶν. Εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κυρίως εἰς τὴν Εὐχαριστίαν, δηλαδὴ Λειτουργίαν τῆς ἐνώνονται τὰ πάντα: Ὁ Θεὸς μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ὁ οὐρανὸς μετὰ τὴν γῆν, ὁ χρόνος καὶ ἡ αἰωνιότης, ὅλα τὰ ἐπίγεια ζοῦν δι' ὅλων τῶν ἐπουρανίων, ὁ ἄνθρωπος ζῇ μετὰ τὸν Θεόν καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου ὁ Θεὸς κατέρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰσδέχεται καὶ ζῇ ἐν τῷ Θεῷ, πράγμα πού ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν Οἰκονομίαν τῆς σωτηρίας καὶ θεώσεως Θεανθρωποποιήσεως.

Ἀπόδειξις τοῦτου τοῦ γεγονότος εἶναι ὅλοι οἱ Ἁγιοὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μᾶς τὸ διεικνύουν καὶ τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰς αὐτὰ βλέπομεν πῶς ὁ κάθε ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦς Ἀποστόλους καὶ Μάρτυρας μέχρι καὶ τοὺς Ὁσίου καὶ Δικαίους, ἔχει ὑφανθῇ ἀπὸ τὰς κεχαριτωμέναις εὐαγγελικὰς ἀρετὰς καὶ ἔχει μεταμορφωθῇ

δι' αὐτῶν. Εἰς κάθε Ἁγίον εἶναι παρούσαι ὡς ἐνεργοῦντο δυνάμεις ὅλαι αἱ ἀρεταὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τὴν πίστιν, διότι εἰς τὰς ἀρετὰς συνίσταται οὐσιαστικῶς ἡ προσωπικὴ τοῦ ἀνθρώπου συνεργασία μετὰ τοῦ σῶζοντος ἡμᾶς Θεοῦ. Πάντες οἱ Ἁγιοὶ τοῦ Θεοῦ εὐηρέστησαν τὸν Θεόν διὰ τῶν ἀρετῶν: «Ἰεράρχαι ἱεροί, Προφῆται ἐνθέμνι κατὰλογος, καὶ ὅσων οἱ χοροί, καὶ γυναῖκων ἁγίων ἡμίγυρις, Θεὸν θεραπεύσαντες ἐν ἀρεταῖς πράξεσιν ἐδοξάσθησαν». «Οἱ Ἰεροῖχοι Χριστοῦ, καὶ τῶν Ὁσίων ὁ χορὸς Προφητῶν καὶ δικαίων ἀπάντων ἡμίγυρις, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις ἀστραπτόμενοι ἐφθασαν πρὸς οὐρανίους σκηνάς». Ἐπειδὴ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὁ Θεάνθρωπος εἶναι τὰ πάντα ἐν πᾶσι, εἶναι ἐντελὲς φυσικόν νὰ κυριαρχῇ ἐν αὐτῇ ὁ Θεανθρώπινος τρόπος ζωῆς, σύμφωνα μετὰ τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος καὶ πάντα τὰ τοῦ ἀνθρώπου ρυθμίζονται καὶ καθοδηροῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ τρόπος ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ στάσις του τῆς προσευχῆς καὶ λατρείας. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ὡς Θεανθρώπινος ὁργανισμὸς καὶ ὡς ναὸς εἶναι οἶκος τῆς προσευχῆς, καὶ κάθε μέλος τῆς εἶναι ἓνα θεοειδὲς κώταρον ἐν τῇ Θεανθρωπίνῃ σῶματι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σωτηρία εἰς τὴν πραγματικότητά εἶναι ἡ συνεχὴς βίωσις τῆς ὅλης προσευχητικῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου τὸ κάθε μέλος ζῇ τὴν ὅλην Θεανθρωπίνην ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεώς του καὶ τὸ μέτρον τῶν μυστηρίων τῆς καὶ ἀρετῶν. Κάθε πιστὸς εἶναι Ἐκκλησία ἐν μικρῷ.

Ὁλόκληρη ἡ Θεανθρωπίνη ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλοι οἱ Θεανθρώπιναι ἀλήθειαι τῆς Ἐκκλησίας ἐκδηλοῦν ἑαυτὰς κατὰ τὸν πλέον τέλειον καὶ πιστὸν τρόπον εἰς τὴν λατρείαν. Εἰς αὐτὴν ἱεουργεῖται ἐν προσευχῇ καὶ γίνεται βίωμα κάθε Θεανθρωπίνῃ πραγματικότης καὶ οὕτω ἀρχιτεκτονεῖται καὶ γεννᾶται ἡ μόνη ἐνθεὸς καὶ ἀληθεῖν θεολογία.

Ἡ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ὁλόκληρῃ τῆς εἶναι ἡ πλέον πιστὴ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ αἰὶ ζῶσα καὶ ἀθάνατος Ἱερὰ παράδοσις. Διότι ἡ ὀρθόδοξος λατρεία εἶναι ἀληθινή καὶ ζῶσα ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὑπὸ ἐκάστου μέλους καὶ ὅλων μαζί βίωσις ὅλης τῆς Θεανθρωπίνης, ἀποστολικοπατερικῆς Παράδοσεως. Εἰς τὴν διαματικὴν ζωὴν αὐτὴν ὅλον τὸ Θεανθρώπινον παρελθὸν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι παρὸν ὡς σημερινὴ πραγματικότης καὶ ὡς σημερινὸν παρὸν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅλον τὸ παρελθὸν εἶναι παρὸν καὶ ὅλον τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον ἐνώνονται ἀλληλοπεριχωροῦντα εἰς ἓνα ἀπεριόριστον παρὸν. Εἰς τὴν πραγματικότητά τὸ μόνον ὑπάρχον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι τὸ ἄπειρον παρὸν.

Ἡ λατρευτικὴ καὶ προσευχητικὴ αὐτὴ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης διαφυλάττει τὸν μεγαλύτερον θησαυρὸν ὅλων τῶν

κόσμον του ανθρώπου, τον Κύριον και Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν καὶ ὅτι εἶναι ἰδικόν Του. Ἡ δὲ αὐτὴ φυλαττομένη ἀνθρωπίνη ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιόν Του τῆς σωτηρίας καὶ τῆς θεώσεως εἶναι ἀκριβῶς ἡ αἰὶ ζωὴ καὶ ὑπερέλειος θεία παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς, τελείται διαρκῶς τὸ Θεανθρώπινον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τῆς σωτηρίας, ἰδίως δὲ εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ λέγεται εἰς τὴν τελευταίαν εὐχὴν τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ἦνωται καὶ τετέλεσται ... Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν τὸ τῆς Σῆς οἰκονομίας μυστήριον». Ἡ σωτηρία μας καὶ ἡ θέσις μας καὶ χριστοποίησης καὶ θεανθρωποποίησης δὲν εἶναι ἄλλα παρά ἡ ζωντανὴ καὶ λατρευτικὴ μας συμμετοχὴ καὶ κοινωνία εἰς τὸ μυστήριον τῆς λειτουργίας καὶ γενικῶς τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο θέσις καὶ θεανθρωποποίησης σημαίνει ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἐκκλησιοποίησην μας, τὴν κοινὴν ζωὴν μας δηλαδὴ καὶ κοινωνίαν «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις» (Ἑφ. 3, 18) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αἱ τὸν «ἐκκλησιασμόν» τοῦ εἶναι μας.

Εἰς τὰ ἄπειρα μυστήρια τοῦ Θεανθρώπινου οργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰσέρχεται κανεὶς, ἐνσωματοῦται καὶ ζῇ κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ τῆς ἀκαταπαύστου λατρείας. Διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας γίνεται καὶ ἐπιτελεῖται τὸ ἔργον τῆς μεταμορφώσεως καὶ τῆς χριστοποίησός μας. Ἡ συμμετοχὴ αὐτὴ καὶ τὸ ἔργον πάντοτε εἶναι καὶ προσωπικὸν καὶ καθολικὸν δηλαδὴ ἐκκλησιαστικόν. Εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀγίων ὁ ἄνθρωπος συμμετέχει καὶ ζῇ κυρίως καὶ πρωτίστως διὰ τῆς προσευχῆς. Διὰ τοῦτο ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ πλέον ἀπαραίτητη καὶ ἀναγκαῖα ἀρετὴ δι' ἕκαστον χριστιανόν. Ἡ προσευχὴ εἶναι ὁ χορὰρχος ἐν τῇ χορῳδίᾳ τῶν ἀρετῶν. Αὐτὴ ὀρίζει τὴν θέσιν καὶ χαρίζει τὴν πνοὴν εἰς ἕκαστην ἀρετὴν, δι' αὐτῆς αὐξάνουν καὶ ἀναπτύσσονται ὅλαι αἱ ἄλλαι ἀρεταὶ ἐναρμονιζόμεναι ὑπ' αὐτῆς ἐνθῶς διὰ τὴν πραγματικὴν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας.

Ἡ ὀρθόδοξος λατρεία εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις μεταφρασθέντα καὶ μεταποιηθέντα εἰς τοὺς θαυμαστὰς ὕμνους καὶ τὰς προσευχὰς, εἰς τὰς ᾧδὰς καὶ ἀναστεναγμούς, τὰς κραυγὰς καὶ τὰ δάκρυα. «Ὅλη ἡ Θεανθρωπίνη Ἀλήθεια, ἡ Θεανθρωπίνη Ἀγάπη, καὶ Δικαιοσύνη, καὶ Σοφία, καὶ Ζωή, καὶ Ἀθανασία, καὶ Αἰωνιότης μᾶς προσφέρεται ἐδῶ ὡς προσευχὴ, ὡς λατρεία, ὡς θεία Κοινωνία, ὡς μυστήριον, ὡς ἀρετὴ, ὡς σωτηρία. Ὅτιδήποτε ἀγγίξῃ ὁ ἄνθρωπος μέσα εἰς τὴν λατρείαν ἐγγίζει τὴν ζωὴν καὶ ἱερὰν Παράδοσιν: τὰ νεύρα τῆς, τὰ ὀστά τῆς, τὸ αἷμα καὶ τὴν καρδίαν τῆς, τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν συνείδησιν, τὸν νοῦν καὶ τὸ φρόνημά τῆς. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ παραδίδεται διὰ τῆς προσευχῆς εἰς αὐτὰς τὰς Θεανθρωπινὰς ἀληθείας καὶ ἐκχύνεται εἰς τὴν Θεανθρωπίνην ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, τότε αὐξάνουν μέσα τῆς ὅλαι αἱ ἀρεταὶ «τὴν αὐξάνειν τοῦ Θεοῦ» (Κ.Α. Κολ. 2, 19), ἡ ἰδίᾳ δὲ ψυχὴ αὐξάνει εἰς τὸν κατὰ χάριν Θεάνθρωπον, τὸν ὄντως χριστιανόν.

Διὰ τῆς βίωσεως λοιπὸν αὐτῆς τῆς λατρείας καὶ

τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, οἰκοδομεῖται τὸ πρόσωπον τοῦ χριστιανοῦ, δηλαδὴ τὸ πρόσωπον τοῦ κατὰ χάριν Θεανθρώπου μέχρις ὅτου καταγέσῃ «εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἑφ. 4, 13). Ἡ ὁδὸς τῆς λατρείας εἶναι ἡ πλέον ἀσφαλὴς ὁδὸς καὶ ἡ ἀσκησίς τῆς ἡ πλέον σωτήριος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Κάθε προσευχὴ καὶ ἱκεσία, κάθε δάκρυ καὶ κραυγὴ, κάθε ὄδυρμος καὶ ἐξομολόγησις, εἶναι μία νέα πέτρα εἰς τὴν οἰκοδομήν καὶ τὴν ἐν χάριτι Θεανθρωπίνην αὐξάνειν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς κατὰ χάριν Θεανθρωπίνης αὐξήσεώς μας διὰ τῶν προσευχῶν καὶ τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας γίνεται πάντοτε μετὰ τῶν Ἀγίων καὶ ὑπὸ τὴν χειραγώγησίν των, διότι αὐτοὶ εἶναι «οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ» ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὸν Θεανθρώπινον προορισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης μας υπάρξεως.

Καὶ πάλι νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ νὰ ὑπενθυμίσωμεν: Εἰς τὸ Θεανθρώπινον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἕκαστος μέλος τοῦ σώματος αὐτοῦ ὡς ζῶν καὶ θεοειδὲς κύτταρόν του, ζῇ ὅλην τὴν Θεανθρωπίνην ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεώς του καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν καὶ ἀγώνων του. «Ὅτι εἶναι ἰδικόν του τελειοῦται καὶ τελειοποιεῖται μετὰ τὸν Θεόν: Ὁ νοῦς του τελειοποιεῖται μετὰ τὸν Θεόν καὶ αὐξάνει εἰς Θεόν, ἡ συνείδησίς του αὐξάνει εἰς Θεο—συνείδησιν, ἡ θέλησίς του τελειοποιεῖται εἰς Θεο—θέλησιν, ἡ αἴσθησίς του μεταμορφώνεται εἰς Θεο—αἴσθησιν, καὶ ὅλος ὁ ἄνθρωπος οἰκοδομεῖται καὶ αὐξάνει εἰς Θεο—ἄνθρωπον, διότι εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνίσταται ὁ προορισμὸς καὶ τὸ θεϊκὸν νόημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι. Ὅλα αὐτὰ πραγματοποιοῦνται διὰ τῆς συνεχοῦς κοινωνίας «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις». Ὁ χριστιανὸς πορεύεται κάθε ἡμέραν καὶ κάθε στιγμὴν «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις». Ἡ ἐν τῇ λατρείᾳ παρουσία τῶν διαφόρων ἁγίων τῆς ἡμέρας, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁμολογητῶν, τῶν Ὁσίων κλπ., σημαίνει τὴν παρουσίαν τῶν πολυπληθῶν δυνάμεων καὶ τρόπων τῆς Θεανθρωπίνης ζωῆς, τῶν ἐνεργουσῶν διὰ τῶν ἐν λόγῳ Ἀγίων. Ἡ δὲ πραγματικὴ πηγὴ τῆς κάθε ἐνεργείας τῶν Ἀγίων τῆς ἡμέρας εἶναι ὁ Χριστὸς. Αὐτὸς ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας κυβερνᾷ δι' αὐτῶν καὶ κατευθύνει τὰ πάντα μέσα εἰς τὸ Θεανθρώπινον Σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐκαστὸν ἅγιον δόγμα, ἡ καλλίτερον ἕκαστον γεγονός τῆς Θεανθρωπίνης πίστεώς μας ἔχει τὴν ἐφορτὴν του: Ἡ Σάρκωσις ἔχει τὰ Χριστογέννητα, ἡ Ἀνάστασις ἔχει τὸ Πάσχα, ἡ πίστις ἔχει τὴν ἐφορτὴν τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν Μαρτύρων, αἱ ἀρεταὶ ἔχουν τοὺς διαφόρους ἐφορταζομένους Ἀγίους καὶ Ὁσίους. Οἱ πιστοὶ ἐφορτάζομεν καὶ βιοῦμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὰ Θεανθρώπινα γεγονότα τῆς Σωτηρίου Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Σάρκωσιν, τὴν Σταύρωσιν, τὴν Ἀνάστασιν καὶ ὅλους τοὺς Ἀγίους τοῦ τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Μάρτυρας, τοὺς Πατέρας, τοὺς Ὁσίους καὶ Δικαίους. Κάθε ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας καὶ κάθε γεγονός τῆς θείας Οἰκονομίας βιοῦται πραγματικῶς ὡς ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ὡς ἐν ὀργανικὸν μέρος τῆς Αἰωνίου ὑποστάσεως τοῦ Θεανθρώπου: «Ἐγὼ εἰμι ... ἡ ἀλήθεια καὶ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συλλογίζεται μόνον ὅ,τι φοβείται, καὶ αἰσθάνεται μόνον ὅ,τι βασανίζει αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τεταραγμένος αὐτοῦ νοῦς ἀδυνατεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἀπροσπαρασκευάστως καὶ ἐκ τοῦ παρ᾽ οὐκίαν τὴν ἀναγκαίαν πεποίθησιν περὶ τῆς σοφῆς κυβερνήσεως τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἀδυνατεῖ ν' ἀναλογισθῇ παραχρῆμα ἀπάσας τὰς περιστάσεις καὶ ὅλα τὰ γεγονότα, δι' ὧν ἡδύνατο ἐκάστοτε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑψηλὴν σοφίαν τῶν θείων ἀποφάσεων, πλανᾶται καὶ πίπτει ἐντὸς λαθουρίῳ ἐνδοιασμῶν. Δὲν βλέπει δὲ τότε, εἰμὴ τὴν παρούσαν ὥραν, τὴν φέρουσαν αὐτῷ πόνον καὶ λύπην, καὶ τὸν κίνδυνον τὸν ἀπειλοῦντα αὐτόν, οὐδαμῶς δὲ τὴν συναφὴν καὶ τὸ σχέδιον τοῦ θείου αὐτοῦ. Τότε ἀποσπᾶ καὶ ἀποχωρίζει τὸ συμβάν, τὸ ὅποιον νῦν λυπεῖ αὐτόν, ἀπὸ τῆς θαυμασίας ἀλύσεως μυριάδων ἄλλων γεγονότων καὶ περιστάσεων. Εἶναι ἄρα παράξενον, ἂν αὕτη ἡ ἀσθενὴς καὶ οὐδόλως εἰς τὴν θεωρίαν τῶν θείων διατάξεων γεγυμνασμένη ψυχὴ ἐκλαμβάνῃ τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ θλου, τὸ πάρεργον ἀντὶ τοῦ κυρίου ἔργου, καὶ ἂν νομίζῃ ἐαυτὴν τε καὶ τὸ πανάθροια τυφλοῦ καὶ νεκροῦ τυχαίου; Ἐὰν ἀπ' ἐγκαντείας, ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς γαληνιααῖς ὅτε δυνάμεθα νὰ ὑψωθῶμεν εἰς τὴν θεωρίαν τῶν θείων πραγμάτων, ἀναζητήσωμεν ἐπιμελέστερον τὴν ἀόρατον χεῖρα τοῦ διατάσσοντος τοὺς ὑπεράνω ἡμῶν ἀνθρωπίνους κόσμους καὶ τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, τὸ πνεῦμα ἡμῶν θέλει ἀποκτήσῃ ἐκ τῆς μελέτης ταύτης δύναμιν, ἣν τὰ μέγιστα τῶν δυστυχισμάτων οὐδόλως θέλουσι κλονίσει. Ἐὰν ἐν ταῖς ὥραις τῆς μωνῶσεως καὶ τῆς ἡσυχίας μελετήσωμεν τὰ ἔκτακτα εὐτυχῇ ἢ δυστυχῇ συμβάντα τοῦ ἰδίου ἡμῶν θίου, πλειστάκις μετ' εὐγνώμονος θαυμασμοῦ θέλομεν ἀναφωνήσει: «Ἰδοὺ ὁ δακτύλος τοῦ Θεοῦ!» θέλομεν δὲ γνωρίσει, ὅτι πολλάκις ἐκεῖνο τὸ ὅποιον φαίνεται ἡμῶν κακὸν ἀνεπανόρθωτον, γίνεται ἀκολούθως πηγὴ πολλῶν ἀγαθῶν ἡμῶν τε καὶ τοῖς ἡμετέροις οἰκοῖς. Θέλομεν πληροφρηθῇ ὅτι ἂν ἐπληροῦτο ἐκείνη ἢ αὕτη τῶν ἄλλοτε θερμωτάτων εὐχῶν ἡμῶν, σήμερον ἔπρεπε νὰ ἤμεθα δυστυχεῖς. Θέλομεν ἀποκτήσῃ πλήρη θεοαἰσθητά, ὅτι πλεῖστα ἐξ ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν εἰργάσθημεν, ἡγωνισθήμεν, ἐδεήθημεν ἢ ἐκλαύσαμεν, πραγματοποιημένα, ἤθελον ἐπὶ τέλους ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ὧν

πραγμάτων προξενήσῃ τὴν δυστυχίαν ἡμῶν τε καὶ ἄλλων. Θέλομεν δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ μέγα δυστύχημα, τὸ ὅποιον δεικνύς κατεσπάραξε τὴν ἡμετέραν καρδίαν, ἀπέβη ἐπὶ τέλους σωτήριον διὰ τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐπενεγκὼν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν τῇ πνεύματι ἡμῶν τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐκείνην μεταβολήν, εἰς ἣν ὀφείλαμεν τὴν σήμερινήν ἡμῶν φρόνησιν καὶ τὰς εὐδαίους ἡμέρας τοῦ παρόντος εἰρηνικοῦ ἡμῶν βίου.

Εἰς καιάτας σκέψεις περὶ τῆς θείας Προνοίας, τῆς ὁδηγήσεως τὰς τύχας τῶν θνητῶν, συνήθως ἐπανερχόμενος ὁ Χριστιανός, ἐν τέλει ἀποκτᾶ πεποίθησιν, ἥτις μένει ἀκλόνητος ἐν μέσῳ πάσης ἐμπεσοῦσης συμφορᾶς. Αὐτὸς οὐδέποτε ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς τὰ πάντα διαποῦσης σοφωτάτης Θείας Προνοίας. Δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει τυχαῖον, ἀλλὰ θαυμασία συναφὴ καὶ ἐξαιτίας ἁρμονία τῶν ὧν. Αὐτὸς ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἢ καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἐπικαλεῖται τὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ, τοῦ μόνου δυναμένου νὰ λυτρώσῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐνθυμούμενος πόσον περιορισμένος ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ ποσάκις πλανᾶται ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ, προστίθῃ πάντοτε ἐν τῇ προσευχῇ αὐτοῦ τὰ τοῦ Ἰησοῦ λόγια: «Πλὴν μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ Σὸν γενέσθω» (Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ΚΒ', 43). Μετὰ πίστεως δὲ, ἀνακουφίζουσας πάσχουσαν καρδίαν, ἐπακαπαύεται βλος εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ τὸ παιδίον, ὅπερ πιστεύει εἰς τὴν ἀγαθότητα τοῦ πατρὸς καὶ καθ' ἣν στιγμὴν τιμωρεῖται μετ' αὐστηρότητος, ἣν ἐτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ. Ἄλλῃ αἰτία τῶν περὶ τῆς Θείας Προνοίας ἐνδοιασμῶν εὐρηται ἐν τῇ οἰήσει ἢ ἐν τῇ ἐλαφρονοίᾳ τοῦ ἡμετέρου νοῦς. Πολλάκις ἀξιούμεν νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς πορείας τοῦ σήμπαντος ἐξ ἐνὸς μόνου καὶ παντάπασι κεχωρισμένου γεγονότος, ὅπερ ἡμᾶς ἀφορᾷ.

Ἀνόητε θνητέ, ζητεῖς νὰ κρίνης περὶ τῆς πορείας τοῦ βίου σου, καὶ τολμᾷς νὰ φρονῇς ὅτι σὺ ἤθελας διατάξῃ τὰ κατὰ σὲ σφωτέρων τῆς Θείας Προνοίας, καὶ ἔμεις ἀδυνατεῖς νὰ προῖδῃς τί θέλει σοὶ σιωπῇ μετὰ μίαν μόνην ὥραν! Ἀμφισβητεῖς τὴν ὑπαρξὺν σφωτάτης Προνοίας τὰ πάντα διαποῦσης, διότι δὲ δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τὸν σκοπὸν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς δημιουργίας συμφορᾶς, τῆς προξενούσης τὴν καταστροφὴν πόλεων ἢ καὶ ὁλοκληρῶν χωριῶν. Ἀλλὰ τί γνωρίζεις ἐκ τοῦ σήμπαντος; μόνον μίαν στιγμὴν ὅ,τι δὲ ἀποκαλεῖς δυστυχίαν εἶναι δυστυχία εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, ἀλλ' ἡξεύρεις ἂν πραγματικῶς εἶναι δυστυχία δι' ἐκεῖνους, οὓς σὺ νομίζεις θύματα αὐτῆς; Ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Θείας Προνοίας, διότι ὁ περιορισμένος σου νοῦς ἀδυνατεῖ νὰ καταλάβῃ αὐτήν, ἀλλ' ἵνα κρίνης περὶ τῆς τοῦ κόσμου τάξεως, περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε νὰ ἦσαι αὐτὸς ὁ Θεός. Γογγυζομέν πολλάκις ἐναντίον συμβάντων, ἅτινα τρο-

ῇ Ζωῇ» (Ἰω. 14, 6). Ἡ θεία λατρεία οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρά ἡ βίωσις αὐτῇ καὶ ἡ φανέρωσις καὶ ἡ καθημερινὴ πραγμάτωσις αὐτῆς τῆς ἀληθείας καὶ αὐτῆς τῆς Ζωῆς.

Δι' αὐτὸ ὁγτως «ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει», «καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν κέκρωται σὺν τῇ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» (Φιλ. 3, 20. Κολ. 3, 3).

μάζουσιν ἡμᾶς ἢ φαίνονται ἀλυσιτελή ἢ καὶ ἐπιζήμια τῷ ἀνθρώπινῳ γένει καὶ τῷ κόσμῳ ἅπαντι φέγομεν δὲ αὐτὸν τὸν οὐρανόν, ὅσakis βλέπομεν τοὺς ὁμοίους ἡμῶν προσβαλλομένους ὑπὸ ἀπροσδοκίτων προσβολῶν, ὥς οὔτε δι' ἰδίας υπαιτιότητος προσέκαλεσαν, οὔτε νὰ κωλύσωσιν ἡδύναντο. Ἀλλὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα φαντασία παρίστην ὡς φρικώδη, δὲν εἶναι ἰσως τοσοῦτον δεινὰ τοῖς ὑπ' αὐτῶν παθούσιν. Ὅτε, μεγάλων σεισμῶν γενομένων, καταχώννυνται πόλεις ἀκμάζουσαι μετὰ μυρίων εὐημερούντων οἰκῶν, ὅτε ὅρος καταπίπτον ἐνταφιάζῃ ὑπὸ τὰ συντρίμματα αὐτοῦ τοῖς κατοίκους εἰρηνικοῦ τινος τόπου, ποῖον δυστύχημα θρηγοῦμεν πλείοτερον ἐν τοῖς κατὰ τὸ φαινόμενον φρικταῖς ταύταις συμφοραῖς;

Τὸν θάνατον, λέγομεν, ὅλων αὐτῶν τῶν ἀθῶων, τὴν αἰφνίδιον καὶ ταχεῖαν τοσοῦτων ἀνθρώπων ἀποχώρισιν ἀπὸ τοῦ κύκλου τῶν ζώντων. Πῶς, τὸν θάνατον; Καὶ εἶναι ἀράγε ὁ θάνατος τοσοῦτον μέγα κακόν; Δὲν εἶναι ἀπ' ἐναντίας ἡ ὑστάτη αὐτῇ στιγμή τῆς ἐπιγείῃς ὡμῶν ὑπάρξεως, ἡ ἀπαλλάττουσα ἡμᾶς ἀπὸ τῶν προσκαίρων καὶ διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως μεταβάλλουσα ἡμᾶς εἰς μακαριώτερα πλάσματα; δὲν εἶναι ὁ ὑστατος καὶ κυριώτατος τοῦ βίου ἡμῶν σκοπός; Ἀλλ' ὅσοις τε δὲν ἀποθνήσκουσιν κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμούς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν πολλαὶ ἑκατοστὺς καὶ χιλιάδες, καίτοι κεχωρισμένοι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, ἐνῶ ἄλλαι ἑκατοστὺς καὶ χιλιάδες γεννῶνται, ὑπολογιζομένης μιᾶς ἀποθιώσεως ἀνὰ πᾶν δευτέρον λεπτόν τῆς ὥρας δι' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς;

Καὶ εἶναι τάχα τοσοῦτον μέγα δυστύχημα δι' ἡμᾶς, τὸ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν γῆν τῶν ἡμῶν κατοικίαν καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν κρείττονα καὶ αἰώνιον ζωὴν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν μεθ' ὅλων τῶν ἀγαπητῶν τῆς καρδίας μας; Δὲν ἤθελεν ἡδέως συναποθάνει ὁ φιλόστοργος σύζυγος μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ συγκακωμένης φιλάτης αὐτοῦ συζύγου; Ἡ δὲ αἱματοσταγὴς καρδίᾳ τροφεῶν μητὴρ δὲν ἤθελεν ἀσμένως συντριβῇ ἐν τῇ αὐτῇ στιγμή, ἐν ἣ τὸ ἀγαπητόν αὐτῆς τέκνον κλείει διὰ τελευταίαν φοράν τὰ ὀμμάτια του; Διὰ τί λοιπὸν ὁμιλεῖτε περὶ δημοσίας συμφορᾶς, ὦ σεις οἱ ἀποπλανώμενοι ἐν ταῖς σκοτειναῖς περιπλοκαῖς τοῦ ἐνδοσμοῦ; Ἄν χιλιάδες ἀνθρώπων συγχρόνως καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ ἀπέθανον, μήπως καθ' ἡμέραν δὲν ἐκλείπωνσιν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς χιλιάδες ἄλλοι ὑπὸ συμβάντων, καὶ ἄλλοι ὑπὸ νόσου κεχωρισμένοι ἀπαρπαζόμενοι;

Ἄν χιλιάδες ἐξαφανίζονται ἐφ' ἐνὸς μόνου τόπου ἢ ἐπὶ τῶν διαφόρων τῆς γῆς χωρῶν, ὁποῖα ἐν τῇ συνόλῳ τῆς ἀνθρωπότητος διαφορὰ, δυναμένη νὰ δικαιώσῃ τὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Θεῆς Προνοίας ἀμφιβολίαν ὡμῶν;

Ναὶ ὅσα ὁ Θεὸς ἐπραξεν, εἰσὶν αἰετοῦ καλῶς πεπραγμένα. «Ὁ θάλας πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ. Ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα Αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστα οἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ. Τίς γάρ ἐγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος. Αὐτοῦ ἐγένετο;» (Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Ρωμαίους, ΙΑ', 33—34).

Καθόλου δ' εἰπεῖν, ἡ κυριώτερα αἰτία τοῦ περὶ τῆς Θεῆς Προνοίας ἐνδοσμοῦ, εἶναι ἡ υπερβολικὴ προσκόλλησις ἡμῶν εἰς εἰς περὶ τὸ σῆμα ἡθόνας καὶ εἰς τὰ γήινα πράγματα. Ἡ περιετρίψις ἀσχολούμενοι περὶ τὰς σοφιστικὰς ἡμῶν ἀνάγκας δὲν ζῶμεν ἀρκούντως ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ, εἰς ὃν ἀνήκουσιν αἱ ψυχαὶ ἡμῶν. Διὰ τὸν μὴ ἀκολουθῶντα μόνον τὰ τῆς σαρκὸς ἀλλὰ ζῶντα καὶ τὸν πνευματικὸν βίον, ὁ θάνατος δὲν εἶναι τοσοῦτον μέγα δεινόν. Ὁ τοιοῦτος γινώσκει ὅτι γῆ ἐν τῷ Θεῷ οἱ τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ προέρχονται καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουσιν ἐν δὲ τῇ Θεῷ οὐκ ἐστὶ θάνατος. Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐκτενερσίας πρὸς τὴν ψυχὴν ἐστὶ θάνατος. Ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας καὶ τῆς γῆινης εὐπραγίας ἐστὶν ἀράγε ἡ μεγίστη τῶν δυστυχιῶν τοῦ παρόντος κόσμου; Ἡ ἐκείναις μεγίστην συμφορὰν θεωρεῖ τὴν στέρησιν τῶν γῆινων αγαθῶν ὁ τοῖς γῆινα προσκεκολλημένος ἀλλὰ ποῖος χριστιανός, ποῖος ἀνθρώπος ἀγῶν ἐκέρρων θέλει ν' ἀφιερώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αποκλειστικῶς εἰς πράγματα, ὅπερ πρὸς καιρὸν μόνον παρεχωρήθησαν αὐτῷ καὶ τὰ ὅποια ἀκαταπεύστως μεταβάλλονται; Πῶς δύναται νὰ τρέμῃ περὶ πραγμάτων ἅτινα μεταβαίνουσιν ἀποθνήσκοντες εἰς θνήσκοντα, ἀπὸ κληρονομίας εἰς κληρονομίαν; Ἐκτός μόνον ἂν τις ἐξαρτῇ πᾶσαν τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως τῶν φθαρτῶν καὶ ἐξιτήλων ἀπὸ τῆς κόπωσης, εἶναι ἀδύνατον νὰ φρονῇ μέγιστον κακόν τὴν στέρησιν ἐκείνου, ὅπερ ἐστὶ καὶ μένει κόνις. Πόσοι δὲ θνητοὶ πρῶτον ἐν τῇ πτωχείᾳ ἡδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀληθῆ αὐτῶν εὐδαιμονίαν, ἤγουν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νὰ ὦσιν ἄνθρωποι, ν' ἀνυφάνωσι τὴν ψυχὴν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν καὶ νὰ ἔχωσιν ἀξιώσεις ὀψήλου κλήρου!

Ἐνίστη ἀπλὴ στιγμήν αἱ μικροψυχία διατελεῖ τὴν πεποιθήσιν ἡμῶν εἰς τὴν αἰώνιον καὶ τὰ πάντα συγκαταῶσαν Θεῖαν Πρόνοιαν. Ἐν τῇ συναισθήσει τῆς μικρότητος αὐτῶν λησμονοῦσι τινες τὴν ἄφατον τελευτήτητα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπελπίζόμενοι ἀναφωνοῦσιν. «Ὁ Θεὸς ἐστὶν ὑπεράγαν μέγας πῶς δύναται νὰ συγκατανεύσῃ νὰ προσέχῃ εἰς τὰς μικρὰς ὑποθέσεις καὶ εὐχὰς ἡμῶν; ἢ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς εὐπραγίας ἢ τῆς δυστυχίας ἑκάστου τῶν οὐτιδανῶν Αὐτοῦ πλάσματων; Καὶ ὅμως δὲν εἶσθε καὶ ὡμεῖς, ἄπιστοι, δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ; Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τὸ ἀνώτατον ὄν, τὸ ἐν ἀκατανόητῳ τελειότητι διατάσσον καὶ συγκαταῶν τὸ ἀπείρον Σύμπαν; Ὁ! ποῦ παρασύρει ἡμᾶς ἡ ἀσθένεια τοῦ νοός ἡμῶν; Ἀπονέμετε τῇ Θεότητι τὰ στενὰ ὅρια τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, τοῦ ἀδυνατούντος νὰ ἴδῃ, πάντα παραβάλλετε, σκόληδες τῆς γῆς, τὴν ἀπείρον Τελειότητα πρὸς τὴν ἀτελὴ ὡμῶν φύσιν καταβάλλετε ἀπὸ τοῦ θρόνου τὴν ὀψίστην Δύναμιν καὶ ἐν τῇ αὐτῇ κατατάσσετε τάξει τὸν Πλάστιν καὶ τὰ πλάσματα. Αὐτός, ὅστις καθ' ἡμέραν ὁδηγεῖ τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ἀναριθμήτους αὐτοὺς κόσμους, διὰ τοῦ ἀπείρου σύμπαντος καὶ διατάσσει τὴν πορείαν αὐτῶν, Αὐτός, ὅστις δι' ἀφανῶν δεσμιῶν κρατεῖ προσηρτημένην τῇ ἡμετέρᾳ γῇ τὸ ἄτομον τοῦ κοινότοτου ὅπως μὴ ἀπολεσθῇ.

Αὐτός, ὅστις χορηγεῖ τὴν ζωὴν εἰς τοὺς κόσμους τῶν ἀσράτων ὄντων, τῶν ἐνοικούντων ὡς ἐρυσσὴ ἐπὶ

φύλλου ρόδου, Αὐτός, ὅστις δίδει τὴν κίνησιν εἰς τὴν νεκρὰν γῆν καὶ ὀρίζει καὶ διαφυλάττει ὡς νόμους τῆς ἀφύχου φύσεως, εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν τὰ πνεύματα, τὰ τελειότερα τῶν πλασμάτων του, τὰ ἐπικαλούμενα, τὰ ὑμνοῦντα καὶ λατρεύοντα Αὐτόν; Αὐτός νὰ χρησιμοποιήσῃ! Ὅποια ἀναξία ἔγγοια περὶ τῆς τελειότητος τοῦ τελειοτάτου Ὁντος! Τὸ ἀπολύτως τέλειον ἐν τῷ Θεῷ ἐστὶν ὁ χαρακτήρ καὶ τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, τῆς ἐπεκτεινομένης ἐφ' «πάντα τὰ δημιουργήματα Αὐτοῦ».

«Καὶ ἐν ἐκ τῶν στρουθίων, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὡς πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἡμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πάσαι ἡριθμημέναι εἰσὶν. (Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. 1, 29—30). Εἰ δὲ τὸν χρόνον τοῦ ἀγροῦ, εἶπεν ἄλλοτε ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίθρον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέγγυσιν, ὡς πολλὰ μᾶλλον ὕμνος ἀλιγόπιστος!» (Διότι ΣΤ' 30).

Ὁ Σὺ, Ἀκατάληπτε, Αἰώνιε, Παντέλειε, Πανοκτίρμιον, ὃν ἀποκαλῶ Πατέρα μου, Σὺ ὅστις τὰ πάντα συγκρατεῖς καὶ τὰ πάντα διατάσσεις καὶ περὶ πάντων μεριμνᾷς! Σὺ καὶ τὴν ἐμὴν διευθύνεις τύχην. Οὐδέποτε μ' ἐγκατέλειψες καὶ οὐδέποτε θέλεις μ' ἐγκαταλείψει, καὶ ὅταν ἐνταῦθα ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειφθῶ. Ἦσυχος καὶ πλήρης ἐμπιστοσύνης ἀκολουθῶ τὰς σκοτεινὰς ἀτραπούς, δι' ὧν μὲ ὀδηγεῖ ἡ ἀόρατος χεὶρ Σου, πεπειθὴς ὅτι ἡ παντοδύναμος καὶ ἀγαθοποιὸς αὕτη δεξιὰ Σου πρὸς Σὲ μὲ ἔλκει. Λατρεύω καὶ εὐλογῶ τοὺς θαυμασίους σκοπούς τῆς Προνοίας Σου καὶ τοὺς αἰωνίους νόμους, τοὺς διέποντας τὸν πνευματικὸν κόσμον. Λατρεύω καὶ εὐλογῶ καὶ ὅσα τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ νοῦς μου ἀδυνατεῖ νὰ διαφωτίσῃ, διότι γινώσκω, ὦ Ἀμήχανε Ἀπλῆτε, Παυέλεε, ὦ Πάτερ μου, ὅτι τὰ πάντα ἐκ Σοῦ προέρχονται καὶ τὰ πάντα πρὸς Σὲ φέρουσιν!

Συνεχίζεται

Περὶ τῆς σωφροσύνης

Ἡ ἀρετὴ τῆς Σωφροσύνης, κατὰ τὸν Κικέρωνα, εἶναι μία στερεὰ καὶ θεαία κυριότης εἰς τὸ νὰ χαλινώγῃ τινὰς τὰς ὁρέξεις τῆς καρδίας του, διὰ νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὰ ἐλαττώματα, ἢ εἰς ταῖς ἀμαρτίαις, ὡς ἂν τῆς Ὑπερηφανείας, τῆς Λαιμαργίας, τοῦ Φθόνου καὶ ἄλλων παρομοίων σφαλμάτων ἀτόπων ἀναρμόστων εἰς ἓνα ἄνθρωπον Χριστιανὸν καὶ τίμιον. Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ μήτηρ ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ ὅποιος εἶναι σφόδρῳ ψυχῇ τε καὶ σώματι, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς θέλει τόσον σφόδρως, ὅπου μᾶς ἀποδίδει εἰς θαρὴ πταίσμιον τὸ νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν πλησίον μας κάθε παραμικρὸν λόγον ὕβρεως καὶ ἀτιμίας καὶ ἔχι μόνον νὰ τὸν βλάψωμεν εἰς τὸ κορμί, ἢ νὰ τὸν ζημιώσωμεν εἰς τὸ πρᾶγμα. Περιπλέον δὲν θέλει νὰ δεχθῇ ἀπὸ

τὰς χεῖρας μας καμμίαν θυσίαν, λέγωντας Ἐὰν ἐρχόμενος εἰς τὸ Θυσιαστήριον διὰ νὰ προσφέρῃς τὸ δῶρον σου, ἐνθουσιῇ πῶς ἔχεις καμμίαν ἀναγκάστην μετὰ τὸν πλησίον σου, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρον, καὶ ὑπάγε πρῶτον νὰ φιλιωθῇς μετ' αὐτόν, καὶ ἔπειτα γύρῃς νὰ προσφέρῃς τὸ δῶρον σου. Ὡστε ὅπου πρέπει νὰ ἡμεσθῇ σφόδρως εἰς τὴν ὀργήν, καὶ εἰς τὰ ἄλλα σφοδρὰ καὶ πονηρὰ πάθη μας, κρατῶντας τὴν καρδίαν μας εὐδιάθετον καὶ καθαράν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἡμεσθῇ καλοὶ ὁπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τοῦ βιβλίου Ἑὐαγγ. Χαρίτων· ἐκδ. 3. 1866)

Ἐποικοδομητικαὶ σκέψεις ΑΣ ΚΑΘΟΜΕΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ ΟΤΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ

Δὲν βλέπετε τί γίνεται εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντας. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, ὑπὸ πολλὰς ἐπόμενους, εἶναι καλύτεροι τῶν, φέρονται πρὸς αὐτοὺς μετὰ πειθαρχίαν καὶ ὑπακοήν καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς προσωπικῆς ἀξίας των, ἀπὸ σεβασμῶν πρὸς τὸ ἀξίωμα των καὶ πρὸς τὸ Κράτος, τὸ ὅποιον ἀντιπροσωπεύουν. Πῶς λοιπὸν, προκειμένου περὶ ἱερέως, ὅστις εἶναι ὁ ἐπιτετραμμένος τοῦ Θεοῦ, ἔχι μόνον δὲν τὸν σεβόμεθα καὶ δὲν τὸν εὐλαβοῦμεθα, ἀλλὰ καὶ τὸν καταφρονοῦμεν καὶ τὸν κακολογοῦμεν, μερικοὶ δὲ καὶ τὸν λούομεν μετὰ μιρίας ὕβρεις; Πῶς, ἐντὶ ἐμποδιζόμεθα ἀπὸ τὸν Χριστὸν νὰ κρίνωμεν τοὺς λαϊκοὺς, ἀκονίζομεν τὴν γλῶσσαν μας εἰς ὄργην τοῦ ἱερατείου; Πῶς δὲ θὰ δικαιολογήσῃμεν διὰ τὴν διαγωγὴν μας ταύτην, ὅταν τὰ μὲν τόσα ἰδικὰ μας ἁμαρτήματα παρατρέχωμεν, σχολιάζομεν δὲ πικρὰ τὸ παραμικρὸν ἁμάρτημα τοῦ ἄλλου; Δὲν ἡξεύρετε ὅτι μετὰ τὸ τοιοῦτον χριστήριον, τὸ τόσο ἐγνωστικόν, τὸ τόσο ἀνίσον, τὸ τόσο μισάδελφον, χειροτερεῦεις ἐνὸπιον τοῦ ὑπερτάτου Κρατοῦ τὴν ἰδικήν σου θέσιν;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δεσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ Ὑλικοῦ ἢ τοῦ ὑπόλοιπα Α) σμου κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας π. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγρος 32 τηλ. 628.280 Ἐκ τῶν Γραφείων

ΤΑ ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου Λόγος περὶ ταπεινοφροσύνης (εἰς τὸ ἀπλοῦν)

(Γ' συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)
 Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Θεὸς χαρίζει ὅλα αὐτά, εἰπέ μου, ποῦ στηρίζεσαι καὶ καυχᾶσαι, ὡς νὰ ἦσαν ἰδικοί σου ἀρεταί, ἐνῷ πρέπει νὰ εὐχαριστῇς καὶ νὰ ὁμολογῇς εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σοὶ ἐδωκίμησε τὰς δωρεὰς αὐτάς; Ποῖον εἶναι τὸ ἀγαθὸν ποὺ κατέχεις, χωρὶς νὰ τὸ ἔχῃς λάβει ἀπὸ τὸν Θεόν; «Ἢ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβὼν;» (Α. Κορινθ. Δ' 4)...

Ἀλλὰ διὰ τὴν τιμὴν αὐτὴν ποῦ σὲ ἤξιώσεν ὅχι ἡ ἀρετὴ σου, ἀλλ' ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, ὅτι αὐτὴν ὑψηλοφρονεῖς, καὶ τὸ ἐπὶ σὲ ἔλεος τοῦ Θεοῦ χρησιμοποιοῖς ὡς πρόφασιν ὑπερηφανείας; ὑπάρχει διὰ τοῦτο κίνδυνος νὰ σοὺ ἀφαιρέσῃ ὁ Θεὸς τὰς δωρεὰς αὐτάς, διὰ τὰς ὁποίας ὑπερηφανεύεσαι, καὶ τότε θὰ καταλάβῃς ποῖος εἶσαι...

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Κύριον περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὁ ὁποῖος τόσον σφοδρῶς ἠγάπα τὸν Χριστόν, ὥστε ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ θυσιασθῇ διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ ὁμῶς, ἐπειδὴ εἶπε μὲ κάποιαν μεγαλοφροσύνην ὅτι: «εἰ πάντες σκανδαλισθῶσιν ἐν σοί, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθίσαιμι», (Ματθ. ΚΣΤ' 33), διὰ τοῦτο παρεδόθη εἰς ἀνθρωπίνην δειλίαν, καὶ ἔπεσεν εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Οὕτω δὲ διὰ τοῦ σφάλματος ἐκείνου ἐσωφρονίσθη καὶ ἐδιδάχθη νὰ φοβῆται μὲν αὐτός, νὰ λυπῆται δὲ τοὺς ἀδυνάτους... Ἰδὲ τί ἔπαθεν ὁ Φαρισαῖος· ἔχασε καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκείνην ποὺ εἶχεν, ἐπειδὴ ὑπερηφανεύθη, ἔχασε τὸν μισθόν, ἐπειδὴ ἀπεδείχθη τόσον θρασύς. Ἀπεδείχθη κατώτερος τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἁμαρτανολοῦ τελώνου, ἐπειδὴ παρωσίασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερου ἐκείνου καὶ δὲν ἐπέρριψε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μάθῃ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ἀνώτερος, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἔκρινε περὶ τῆς ἀξίας του...

Φρονεῖς ὅτι κατήρθωσες νὰ κάμῃς καὶ τὸ καλόν; Εὐχαρίστησε τὸν Θεόν δι' αὐτό, καὶ μὴ ὑπερηφανεύεσαι κατὰ τοῦ πλησίον... Διότι τί ὠφέλησας τὸν πλησίον ἐπειδὴ ὁμολόγησας πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, ἢ ὑπέμεινας διωγμὸν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἢ ὑπέφερες τοὺς κόπους καὶ τὰς στερήσεις τῆς νηστείας; τὸ ἐκ τούτων κέδρος ἀνῆκει εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἄλλους. Φοβήσου μὴ πέσῃς εἰς τὸ αὐτὸ πάρεπιωμα ποὺ ὑπέπεσεν ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖος ὑπερηφανεύθεις κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νικηθεῖς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου (διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ) παρεδόθη νὰ καταπατῆται ὑπὸ ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ καταπατῆσῃ.

...Καὶ γενικῶς ἐνθυμήσου τὸ Θεῖον λόγιον ποὺ ἐγγράφη ἀπὸ τὸν Σολομῶντα εἰς τὰς παροιμίας «ὑπερηφάνος Θεὸς ἀντιτάσσεται, ταπεινοὶ δὲ δίδωσι χάριν» (Παρ Γ' 34). Ἔχε πάντοτε πρόχειρον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· «Πᾶς ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» ὁ

δὲ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται» (Λουκ. ΙΔ' 11)...

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἂν λέγομεν κατὰ τῆς ὑπερηφανείας εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ ἂν καταρρίπτωμεν τὸ ὑψηλὸν φρόνημα διὰ νὰ ὑψωθῶμεν, μιμούμενοι τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος κατέβη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ἐσχάτην ταπεινότητα... Διότι ὁλόκληρος ὁ βίος τοῦ Κυρίου μᾶς παιδαγωγεῖ καὶ μᾶς διδάσκει τὴν ταπεινοφροσύνην.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς βρεφικῆς Του ἡλικίας δὲν τὸν ἔβαλον εἰς τὸ κρεβάτι, ἀλλ' εἰς τὸ σπήλαιον καὶ τὴν φάτνην. Ἐπέρασε τὴν παιδικὴν Του ἡλικίαν εἰς τὴν οἰκίαν τέκτονος καὶ μητρὸς πτωχῆς, ὑποτασσόμενος εἰς τὴν Μητέρα καὶ τὸν μητρίρα ἐκείνης. Ἐδιδάσκετο καὶ ἤκουε μαθήματα ποὺ δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἀκούσῃ... ὑπετάγη εἰς τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην, καὶ βάπτισμα ἐδέχθη παρὰ δούλου, ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων. Οὐδεμίαν ἀντίστασιν ἔδειξεν ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἐπανεστάτουν κατ' Αὐτοῦ, οὐ δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν Θεῖαν ἐξουσίαν Του... Ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους Του, ἐστέκετο εἰς στάσιν δικαιοσύνης, ὑπέμεινε τὴν κρίσιν θανάτου τὸν ἔφερον ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος (Πιλάτου), καὶ μολοντί ἡδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ψευδομένους τοὺς συκοφαντοῦντας Αὐτόν, ἐν τούτοις ὑπέφερε σιωπηλῶς τὰς συκοφαντίας. Τὸν ἔπτυσαν δούλοι καὶ στρατιῶται, τὸν παρέδωκαν εἰς θάνατον, θάνατον δέ, ποὺ ἔθεωρεῖτο ἀπὸ ἔλους τοὺς ἀνθρώπους αἰσχιστος καὶ ἀτιμώτατος. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον διήλθε τὸν βίον Του ὡς ἄνθρωπος, ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Του μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ἀλλ' ὕστερον ἀπὸ τόσον μεγάλην ταπεινοφροσύνην, τότε παρουσιάζει τὴν δόξαν Του, καὶ συνδοξάζει ἔλους ἐκείνους, ὅσοι ἐπέρασαν ἐδῶ ἄδοξοι. Καὶ πρῶτον ἐξ ὧν τούτων οἱ μακάριοι Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι περιήλθον τὴν Οἰκουμένην πτωχοὶ καὶ γυμνοί, κηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν «οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγον», ὄχι μὲ πλῆθος ὑπηρετῶν, ἀλλὰ μόνοι, ὁδοιποροῦντες ἀκί βρημιαί, διατρέχοντες γῆν καὶ θάλασσαν, ὑπαικόμενοι μάλιστα καὶ λιθοβολισμοῖς καὶ διωγμοῖς, τέλος δὲ καὶ θάνατον.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ πατρικά καὶ Θεῖα παραδείγματα, διὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ διδασκώμεθα. Ταῦτας ἂν προσπαθῶμεν νὰ μιμηθῶμεν, ἵνα ἀνατείλῃ καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ τῆς ταπεινοφροσύνης δόξα αἰώνιος, ἡ ἀληθὴς δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἀφύσσωμεν τὸν καταστρεπτικὸν ὄγκον τῆς ὑπερηφανείας, διὰ νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν σωτήριον ταπεινοφροσύνην; Ἐάν εἰς πᾶσαν πράξιν μας ἀσκήνωμεν αὐτὴν καὶ δὲν παραμελῶμεν τίποτε, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς βλάψῃ καὶ δὲν θὰ μᾶς φέρῃ τὴν ὑψηλοφροσύνην. Διότι ἡ φυγὴ ὁμοιώνεται πρὸς ὅσα σπουδάζει, καὶ λαμβάνει τὸν τύπον ἐκείνων ποὺ πράττει, καὶ πρὸς αὐτὰ συμμορφώνεται.

Πρέπει καὶ ἡ ἐξωτερικὴ μας παράστασις, καὶ τὸ

Νευρολογία

Τὴν ἐξόχην Φεβρουαρίου τοῦ σιτηρίου ἔτους 1977 ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ προσφιλές εἰς ὅλους γέριον καὶ πνευματικὸς πατήρ τοῦ ἡσυχαστηρίου Ἀγίου Νεκταρίου Ἀχαρνῶν, ὁ Ἀρχιμανδρίτης πατήρ Σεραφεῖμ. Ἡ ἐκφορά τῆς σοφοῦ αὐτοῦ ἐγένετο αὐθιγμὸν ἐντὸς πενθίμου ἀλλὰ καὶ πνευματικῆς ἀντισφαίρας, ἀνταξίας τοῦ ἀποδημήσαντος Ἀρχιμανδρίτου.

Ὁ πατήρ Σεραφεῖμ Παπαδημητρίου, κατὰ κόσμον Παπαδημητρίου Βασίλειος κατήγετο ἐκ τῶν τουρκοκρατούμενων τότε ἐδαφῶν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Ἐγεννήθη εἰς Σαράντα Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ἔτος 1913. Τὰ γεγονότα ἐκείνων τῶν χρόνων ἐπληξάν τὴν οἰκογένειαν Παπαδημητρίου. Ἦδη τὸ 1916 ὁ πατήρ τοῦ μικροῦ Βασιλείου, ἔφυγεν ἐκ τοῦ ἐπιγείου τούτου κόσμου, καὶ μετὰ ἐξαμήνου ἠκολούθησεν ἡ σύζυγός του καὶ μητέρα τοῦ μόλις τριετοῦς ὀρφανοῦ.

Κατὰ τὸ 1918 εἰσέρχεται εἰς τὴν Σκήτην τῆς

ἐνδυμα καὶ τὸ βάδισμα..., καὶ ὁ τρόπος τῆς τροφῆς καὶ ἡ ἐτοιμασία τῆς στρωμνῆς καὶ ἡ οἰκία καὶ τὰ σκεύη αὐτῆς, νὰ εἶναι τακτοποιημένα ταπεινοφρόνως... Μὴ ἐπιτηδεύεσαι λόγους σοφιστικούς, μὴδὲ ὑπερβολικὴν καὶ πλάστιγγην γλυκύτητα φωνῆς εἰς τὰς φαλμυδίας, μὴδὲ διαλέξεις ὑπερηφάνους..., νὰ εἶσαι μαλακὸς εἰς τὸν ὑπηρετήν, ἀνεξίκακος εἰς τοὺς θρασεῖς, φιλόφρωνος πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς, παρήγορος εἰς τοὺς πάσχοντας... γλυκύς εἰς τὰς συνομιλίας, παιδρὸς εἰς τὰς ἀπαντήσεις, εὐκολοπλησίαστος εἰς ὅλους, ἐπισκεπτόμενος τοὺς εὐρισκομένους εἰς θλάψεις καὶ μὴ περιφρονῶν αὐδένα... Μὴ γίνεσαι αὐστηρὸς εἰς τὰς ἐπιπλήξεις, καὶ μὴ ἐλέγχῃς ταχέως καὶ μὲ ἐμπάθειαν, διότι αὐτὸ εἶναι αὐθάδεια, ἣ δὲ φροντίς μῆτις ἀμαρτήσης ἔγκειται εἰς τοῦτο: νὰ ἀπορῥύγῃς τὴν δόξαν καὶ τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, πράγμα τὸ ὅποιον ἐπιδιώκουν αἱ ἄλλαι, ἔχων εἰς τὸν νοῦν σου τὸν Χριστόν, ὁ ὅποιος λέγει ὅτι χάνει τὸν μισθὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅστις θέλει νὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κἀμὶναι καλὸν «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις»... Ὕψλυνε ἐκείνην τὴν φιλοδοξίαν, τὸ νὰ σὲ τιμῇσιν ὁ Θεός, ὁ ὅποιος ἀποδίδει λαμπρὸν μισθόν.

Ὅταν ἀξιωθῇς νὰ τιμηθῇς μὲ ἀξίωμα καὶ σὲ περικυκλῶνουν αἱ ἀνθρώποι καὶ σὲ δοξάζουν, σὺ γίνου ἴσος πρὸς τοὺς ὑπηρετοὺς. Καὶ γενικῶς ἐπεδίωκε καὶ φρόντιζε νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ταπεινοφροσύνην... Δι' αὐτῆς θὰ βαδίξῃς πρὸς τὴν δόξαν τὴν ἀληθῆ, τὴν δόξαν τὴν ἀγγελικὴν, τὴν δόξαν τὴν θεϊαν. Ὁ δὲ Χριστὸς θὰ σὲ ὁμολογήσῃ ὡς ἰδικόν Του μαθητὴν ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων καὶ θὰ σὲ δοξάσῃ, ἂν γίνῃς μιμητὴς τῆς ταπεινοφροσύνης Του, ὁ ὅποιος λέγει: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρὸς εἰμὶ, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσατε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν». Ἐξ Αὐτοῦ ἀνέκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγίας Ἀννης εἰς τὸ κελλίον. Ἁγίος Σεραφεῖμ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀργότερα ὡς μοναχὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα Σεραφεῖμ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1962 ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ ἡσυχαστηρίου του τῇ παραινέσει τῶν ἐκεῖ γερόντων, διὰ νὰ κάμῃ ἀρχὴν τῆς ἀφανοῦς ἐν τῇ κόσμῳ ἱεραποστολικῆς τοῦ δράσεως.

Ἡ ἱεραποστολικὴ ἐν τῇ κόσμῳ δράσις του ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἀπλοὺν μοναχὸν νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀρχιμανδρίτης Σεραφεῖμ.

σίαν εἰσερχόμενος εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, διὰ νὰ δυνηθῇ καλλίτερον νὰ ὑπηρετῇ τὰς λειτουργικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν. Διὰ τοῦτο τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1962 χειροτονεῖται διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τὴν ἐπομένην ἡμέραν χειροτονεῖται πρεσβύτερος.

Ὁ ἱερομόναχος πλέον Σεραφεῖμ ὑπηρετεῖ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα εἰς Λαμίαν καὶ Θήβαν. Ἡ προσφορά του ἦτο ἀνάλογος τῆς πνευματικῆς του ἀρετῆς. Ὅμως, ὡς ἀνεφέρθη, αὐδέποτε ἐλησμονήσεν τὴν πνευματικὴν ἐνατένισιν. Καὶ τὴν μοναχικὴν ζωὴν κατήρτησε νὰ συνδυάσῃ καὶ τὴν ἱεραποστολικὴν δράσιν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1968 ἰδρύει μετὰ κόπων καὶ στερήσεων τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, βορειοδυτικῶς τῶν Ἀχαρνῶν (Μενιδίου).

Διὰ τῶν ἀκολουθῶν, τῶν συμβουλῶν, τῆς ἐξαμολογήσεως καὶ τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως, ὁ Ἀρχιμανδρίτης πλέον Σεραφεῖμ καθιστᾷ τὸ ἡσυχαστήριον, ὡς πρᾶγματικὴν, τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται καὶ αἱ γύρω πρ-

Γεγονότα και Κρίσεις

ΚΑΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Εἰς συντηρητικῶν Ἀρχῶν Περιοδικῶν ἀναγράφονται τὰ ἀκόλουθα: Πρέπει νὰ ἀκουσθῇ μία διαμαρτυρία διὰ τὸν ἀπίθανον ἠθικὸν ξεπεσμόν εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει φθάσει τὸ θέαμα καὶ ἰδιαίτερα ὁ κινηματογράφος εἰς τὴν Πατρίδα μας. Ὁρῶν, διὰ τὸ ὅποσον οἱ κριτικοὶ σοβαρῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων ἔγραψαν ὅτι εἶναι «ἀριστοῦργημα», εἶχε σκηνάς, ἢ μᾶλλον ὁλόκληρον ἀποτελεῖτο ἀπὸ σκηνάς ἀηδοῦς σεξουαλικῆς ἀκολασίας μὲ πρωτοφανῆ ἀσυνέσιαν εἰς προκλητικὰς, ὕσον καὶ ἀρρεῖς εἰκόνας, μὲ συστηματικὴν διδασκαλίαν πρὸς τοὺς θεατὰς κάθε προστυχίας καὶ διαστροφῆς, μὲ ἐκδηλὸν τὸν ἐκφυλισμὸν εἰς τὰς φυσιογνωμίας, εἰς τὰς κινήσεις καὶ, φυσικά, εἰς τὰς χυδαίας ἐκδηλώσεις τῶν πρωταγωνιστῶν, ποὺ θύμιζαν ἐκφυλισμὸν τύπου τῆς ἐποχῆς Νέρωνος».

Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὴν ἐνδοξὴν Ἑλλάδα μας μὲ τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς Παραδόσεις της, μὲ τὰ τόσα συγκινητικὰ καὶ ἥρωϊκὰ τοῦ παρελθόντος παραδείγματα, τὰ ὁλοκαυτώματα τοῦ Σουλίου, τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου, τοῦ «Ἀρκάδι», τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου, καὶ τόσα ἄλλα ἀναρίθμητα ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣ

Μετὰ τὰς τοιαύτας ἀδίκους ἐνεργείας τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς ἐξηγέρθησαν εἰς ἀγῶνας οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθόδοξοι ἀδελφοί μας, ὑπενθυμίζον-

μοιχαί. Τὴν πρῶταν τῆς ἐβδόμης Φεβρουαρίου τοῦ 1977 ἐγνώσθη ἡ ἀπροσδόκητος ἀποδημιεὶς του πρὸς Κύριον.

Εἰς τὴν ἐκφορὰν τῆς σοροῦ παρέστησαν, ὁ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, μακαριώτατος κ. Αὐξέντιος μετὰ μελῶν τῆς Συνόδου, τοῦ Κυκλάδος κ. Γαβριὴλ καὶ τοῦ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου. Ἐπίσης παρέστη ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Κυπριανοῦ μετὰ συνοδείας ἱερέων καὶ μοναχῶν.

Ἐμπνευσμένον ἐπικύβειον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβ. κ. Γαβριὴλ.

Ὅτι οὐδὲν δὲ κατὰ ἀρχαίαν συνήθειαν ἡ ὠραιότερα ἀπόδοσις τιμῆς εἰς τὴν μνήμην ἑνὸς πιστοῦ τέκνου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ συνέχισις τοῦ ἔργου του καὶ ἡ μίμησις τοῦ ὠραιωτάτου παραδείγματός του.

Ὁ Κύριος ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ ἄς ἐνδυναμώσῃ τοὺς πνευματικοὺς του ἀδελφοὺς καὶ τὰ πνευματικὰ του τέκνα διὰ νὰ ἀναδειχθοῦν ἀντάξιοι συνεχισταὶ τοῦ ἔργου του καὶ ἀς στηρίξῃ καὶ τοὺς κατὰ σάρκα ἀναπαυμένους συγγενεῖς του.

Τες εἰς αὐτὸν τὰς ὑποσχέσεις του, ἐφ' ὅσον χάρις εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐπέτυχεν εἰς τὰς ἐκλογάς. Ἐκφράξαιεν δημοσίως τὰς πρὸς αὐτοὺς ἱερᾶς εὐχαριστίας μας, διὰ τὸ τόσον ζοηρὸν ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τῆς ἀδικουμένης Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ὅλων τῶν ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἑλλάδι ἀδελφῶν των.

ΔΙΕΓΚΡΙΝΙΣΙΣ

Ἐξ αφορμῆς τῶν δημοσιευθεισῶν ἐπιστολῶν εἰς τὴν «ΦΩΝΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», τὴν 1.7.1975 καὶ 1.11.1975 τοῦ ἀγιορείτου μοναχοῦ Σήμωνος, τοῦ καλλίου Ἀγίου Σάββας ἀναφερομένων εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Παντελεήμονα ἱερομόναχον καὶ Θεοφύλακτον μοναχόν Ναυόπουλον διευκρινίζομεν ὅτι ἡ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» οὐδεμίαν πρόθεσιν εἶχε νὰ θέλῃ τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν τῶν ἀνωτέρω ἀγιορειτικῶν μοναχῶν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Αἰκατ Θ Μαντζούνη

Ἔτιδων 74

ἐκοιμήθη 9 2-77